

πρόταση για μια

ΔΙΚΑΙΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΤΟΥ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2008

ΤΜΗΜΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	σ.4
2. Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ.....	σ.6
3. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΤΑΣΗΣ.....	σ.8
4. ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ.....	σ.11
5. ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ.....	σ.14
6. ΦΟΡΟΣ ΑΚΙΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ (ΦΑΠ) ΚΑΙ ΦΟΡΟΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ (ΦΜΑ).....	σ.17
7. ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ.....	σ.19
8. ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΚΙΝΗΤΡΑ, ΕΙΔΙΚΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ, ΦΟΡΟΑΠΑΛΛΑΓΕΣ.....	σ.21
9. ΦΟΡΟΣ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ.....	σ.22
10. ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΦΟΡΟΙ.....	σ.23
11. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ.....	σ.26
12. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗΣ.....	σ.29
13. ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ.....	σ.31
14. ΔΙΕΘΝΗ ΘΕΜΑΤΑ.....	σ.33
15. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ-ΨΗΦΙΣΗΣ-ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....	σ.34
<u>15.1 ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....</u>	<u>σ.34</u>
<u>15.2 ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....</u>	<u>σ.35</u>
<u>15.3 ΕΛΕΓΧΟΣ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ.....</u>	<u>σ.35</u>

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Α΄:ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	σ.37
Β΄:ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ	σ.38

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Συνασπισμός είχε και εξακολουθεί να έχει, βασικό στόχο της πολιτικής του, την ριζική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος. Για το λόγο αυτό, επεξεργάστηκε – ανέλυσε και κατέθεσε, πάρα πολλές ολοκληρωμένες θέσεις στη Βουλή, στους κοινωνικούς φορείς, σε εκδηλώσεις κλπ. Η πρώτη ολοκληρωμένη και συνολική πρόταση, κατατέθηκε το 1990 και η δεύτερη το 2003. Δυστυχώς η πλειοψηφία των προτάσεων μας, παραμένουν επίκαιρες, γιατί ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ακολούθησαν βασικά την ίδια φορολογική πολιτική, η οποία εξακολουθεί να αδικεί τους πολίτες, να ευνοεί τους «έχοντες και κατέχοντες» και να ταλαιπωρεί με γραφειοκρατικές διαδικασίες τους πάντες.

Το ισχύον Φορολογικό Σύστημα είναι κοινωνικά άδικο, δημοσιονομικά αναποτελεσματικό, χωρίς αναπτυξιακή κατεύθυνση και νοσεί από εκτεταμένη φοροδιαφυγή, φοροκλοπή και αδυναμία είσπραξης βεβαιωμένων χρεών. Έχει τραγικό έλλειμμα μακροχρόνιου προγραμματισμού και δημαγωγική – κομματική προσέγγιση των προβλημάτων.

Βασικά χαρακτηριστικά του είναι:

- ▶ Το πολύ χαμηλό ποσοστό των φορολογικών εσόδων, (ως προς το ΑΕΠ), σε σχέση με τις άλλες χώρες της Ε.Ε.
- ▶ Η μεγάλη αναλογία των έμμεσων φόρων σε σχέση με τους άμεσους.
- ▶ Η υπερφορολόγηση των μισθωτών και συνταξιούχων, σε σχέση με τις άλλες κατηγορίες εισοδήματος.
- ▶ Η πολύ μικρή, επιβάρυνση των κερδών από επιχειρηματικές δραστηριότητες, λόγω της μεγάλης έκτασης φοροδιαφυγής, και του (αδιαφανούς και ανορθολογικού) πλέγματος κινήτρων, προνομίων για μεγάλες επιχειρήσεις, ελαφρύνσεων κλπ.

Και επί πλέον:

- Το μεγάλο διαχειριστικό κόστος του φορολογικού συστήματος.
- Τη μεγάλη ταλαιπωρία των πολιτών στις σχέσεις τους με τις φορολογικές αρχές.
- Την εμπεδωμένη αντίληψη για την εκτεταμένη ύπαρξη φαινομένων διαφθοράς και συναλλαγής.
- Την ανικανότητα του Υπουργείου Οικονομικών να δημιουργήσει έναν αξιόπιστο και αποτελεσματικό μηχανισμό, να σχεδιάσει τα μέτρα, ακόμα και να αναλύσει τις επιπτώσεις από την Ευρωπαϊκή και την παγκόσμια δημοσιονομική εξέλιξη.

Η μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος που προτείνει ο Συνασπισμός βασίζεται στις αρχές του Κοινωνικά Δίκαιου, Οικονομικά Αποδοτικού, και Διοικητικά Πλήρους και Αποτελεσματικού Φορολογικού Συστήματος. **Η ανάγνωση του κειμένου του σχεδίου της φορολογικής πρότασης του ΣΥΝ δεν μπορεί να γίνει αποσπασματικά.**

Η απομόνωση προτάσεων ή σημείων της πρότασης, μπορεί να οδηγήσει σε εσφαλμένες εκτιμήσεις, γιατί η πρόταση αυτή διαπνέεται από μια σύγχρονη και ριζοσπαστική φορολογική αντίληψη για όλα τα φορολογικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα δημόσια οικονομικά της χώρας και προτείνει κοινωνικά δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στα φορολογικά αδιέξοδα που έχουν προκληθεί από τις ξεπερασμένες δημοσιονομικές και φορολογικές πολιτικές των μέχρι σήμερα κυβερνήσεων.

Κύριους στόχους έχει:

- 1.** Δικαιότερη **κατανομή** των φορολογικών βαρών σύμφωνα με την πραγματική φοροδοτική ικανότητα του πολίτη.
- 2.** **Αύξηση** των Εσόδων του Δημοσίου
- 3.** Τη λειτουργία γενικά της φορολογικής διοίκησης, με ολοκληρωμένο και **μακρόπνοο σχεδιασμό**, που να εντάσσεται στον γενικότερο σχεδιασμό του φορολογικού θεσμικού πλαισίου. **Δηλαδή, πρώτα πρέπει να αποσαφηνιστεί τι φορολογικό σύστημα θέλουμε και μετά να αποφασιστεί η μορφή της οργάνωσης των υπηρεσιών που θα το υλοποιήσουν.**
- 4.** Την **αναβάθμιση** της διαδικασίας **κατάρτισης, συζήτησης, ψήφισης και ελέγχου** υλοποίησης του προϋπολογισμού. Εδώ πρέπει να επισημάνουμε την ανάγκη αναζήτησης παρεμβάσεων, στις αναδυόμενες νέες φορολογικές μεταρρυθμίσεις, της ευρωπαϊκής αγοράς και των επιβαλλόμενων πρωτοβουλιών προώθησης και προσαρμογής μιας κοινωνικά αποδεκτής κοινής ευρωπαϊκής φορολογικής πολιτικής ικανής να αντιμετωπίσει το σοβαρό πρόβλημα του φορολογικού ανταγωνισμού, του αποτελεσματικού ελέγχου και της φορολόγησης των υπεράκτιων εταιρειών την διάλυση των περιβόητων φορολογικών παραδείσων που ανθούν και στην Ε.Ε.
- 5.** Φορολογικό Σύστημα με **αναπτυξιακό προσανατολισμό**. Το Φορολογικό Σύστημα, δεν είναι από μόνο του μοχλός ανάπτυξης. Ο κύριος λόγος ύπαρξής του είναι η εξεύρεση πόρων για την άσκηση Δημοσιονομικής Πολιτικής. Μέσω όμως, του αναδιανεμητικού του ρόλου μπορεί να υποβοηθήσει το κύριο μηχανισμό που προσανατολίζει τις προτεραιότητες και τον χαρακτήρα της ανάπτυξης. Δεν πρέπει να δημιουργεί εμπόδια στην οικονομική δραστηριότητα, αλλά να ενισχύει τις επιχειρηματικές δραστηριότητες που τεκμηριωμένα προωθούν την παραγωγική ανάπτυξη της χώρας, τον σεβασμό και την προστασία του περιβάλλοντος.
- 6.** **Διεύρυνση της Φορολογικής Βάσης** από πηγές που φοροδιαφεύγουν. Πέραν των όσων αναφέρθηκαν παραπάνω, είναι προαπαιτούμενο η λογιστική αποτύπωση κάθε οικονομικής δραστηριότητας, με βάση τους γενικά παραδεκτούς κανόνες της λογιστικής τυποποίησης, ώστε να υπάρχει ενιαία και αντικειμενική (και δυνάμενη να διασταυρωθεί) μέθοδος προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης. Αυτό να ισχύσει για όλα τα επαγγέλματα και όλους τους κλάδους οικονομικής δραστηριότητας λαμβανομένου υπόψη του μεγέθους.

2. Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΑΣΟΚ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ

Το ισχύον φορολογικό σύστημα παρά τους εκατοντάδες νόμους και τα Π.Δ, με τα οποία επιχειρήθηκε ο δήθεν «εκσυγχρονισμός» του από τις κυβερνήσεις της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ από το 1974, παραμένει κοινωνικά άδικο, εξαιρετικά πολύπλοκο και δημοσιονομικά αναποτελεσματικό. Ως εκ τούτου, αδυνατεί να εξαλείψει το έλλειμμα και να μειώσει δραστικά το ενοποιημένο χρέος της Γενικής Κυβέρνησης, δεν έχει αναπτυξιακό και αναδιανεμητικό προσανατολισμό, νοσεί από εκτεταμένη φοροδιαφυγή και φοροκλοπή και καρκίνοβατεί στην είσπραξη των βεβαιωμένων χρεών.

Τα παραπάνω χαρακτηριστικά του σημερινού φορολογικού συστήματος έχουν μία και μόνη βασική αιτία: **την έλλειψη πολιτικής βούλησης** από την πλευρά των κυβερνήσεων για τη ριζική του μεταρρύθμιση.

Πράγματι, εάν ο φορολογικός μηχανισμός λειτουργούσε αδιάφθορα και αποτελεσματικά και το φορολογικό σύστημα ήταν δίκαιο, τότε θα απειλούνταν ορισμένα από τα πλέον παρασιτικά χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας: κομματικό κράτος που επιχορηγεί με αδιαφανείς τρόπους επιχειρήσεις, διασπάθιση δημοσίων εσόδων και διακίνηση μαύρου χρήματος (π.χ σκάνδαλο δομημένων ομολόγων), μίζες εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ, παρεμβάσεις από την πολιτική ηγεσία για να μην ελεγχθούν «οι δικοί μας», φωτογραφικοί νόμοι ώστε να φοροδιαφεύγουν νομότυπα οι πολύ μεγάλες επιχειρήσεις κτλ.

Παρά ταύτα, η Νέα Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η φορολογική της μεταρρύθμιση αποκαθιστά την φορολογική ισότητα. Είναι έτσι; Τα κυριότερα μέτρα που έχει πάρει η κυβέρνηση της Ν.Δ. από το 2004 είναι τα ακόλουθα:

- Μείωση των φορολογικών συντελεστών στα κέρδη των επιχειρήσεων κατά δέκα ποσοστιαίες μονάδες, από 35% (2004) στο 25% (2007).
- Αύξηση του αφορολόγητου ορίου στις 12.000 ευρώ (από 10.000 που ήταν το 2004).
- Μείωση των φορολογικών συντελεστών για τα εισοδήματα φυσικών προσώπων, από 33% στο 25% το 2009 (για εισοδήματα 12.000 € έως 30.000) και από 40% σε 35% (για εισοδήματα 30.000 έως 75.000 €).
- Διάφορες φοροαπαλλαγές σε επιμέρους ισχυρές κοινωνικές ομάδες (καθώς και στην εκκλησία).
- Αύξηση των συντελεστών ΦΠΑ κατά μία ποσοστιαία μονάδα τον Απρίλιο του 2005 έτσι ώστε ο ανώτατος συντελεστής διαμορφώθηκε στο 19%.
- Κατάργηση του αφορολόγητου ορίου για τους ελεύθερους επαγγελματίες και τις ατομικές επιχειρήσεις.
- Νέες ρυθμίσεις χρεών για τους ασυνεπείς οφειλέτες.
- Κατάργηση του Φ.Μ.Α.Π. και επιβολή του ΕΤΑΚ
- Χαριστικές αποφάσεις «περαίωσης» των ανέλεγκτων χρήσεων

Η κυβέρνηση αποκαλεί αυτά τα αποσπασματικά φορολογικά μέτρα στο σύνολό τους ως «φορολογική μεταρρύθμιση». Όμως αυτή η «μεταρρύθμιση» δεν έχει ως αποτέλεσμα την αντιμετώπιση των χρόνιων διαρθρωτικών προβλημάτων του φορολογικού μας συστήματος, ούτε αποσκοπεί σ' αυτό. Τα προβλήματα αυτά συνίστανται:

- στο χαμηλό επίπεδο των φορολογικών εσόδων σε σύγκριση με την Ε.Ε.. Χαρακτηριστικά αναφέρουμε ότι το 2005 τα φορολογικά έσοδα στην Ελλάδα σύμφωνα με την Eurostat αντιστοιχούσαν στο 20,3% του ΑΕΠ όταν στην Ε.Ε των 27 αντιστοιχούσαν στο 26,8% και στην Ε.Ε των 15 στο 27,2% του ΑΕΠ. Το 2006 έμειναν σταθερά στο 20,3%, πάντα σύμφωνα με την Eurostat
- στην άνιση κατανομή των φορολογικών βαρών με υπερφορολόγηση των οικονομικά ασθενέστερων. Για παράδειγμα, οι φόροι για εισοδήματα του 2006 από μισθούς και συντάξεις αντιστοιχούν στο 80% της συνολικής φορολογίας των φυσικών προσώπων και στο 50,1% της συνολικής φορολογίας νομικών και φυσικών προσώπων! Στις επιχειρήσεις αντιστοιχεί μόνο το 36% της συνολικής φορολογίας και το υπόλοιπο ποσοστό αντιστοιχεί στους λοιπούς φορολογούμενους (ελεύθεροι επαγγελματίες, επιτηδευματίες κτλ). Το 2004 οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι πλήρωσαν το 44,5% της συνολικής φορολογίας όταν οι επιχειρήσεις κατέβαλλαν το 42,17%. Παρατηρούμε δηλαδή μια σοβαρή επιδείνωση ως προς τα φορολογικά βάρη που επωμίζονται οι εργαζόμενοι σε σχέση με αυτά που βαραίνουν τις επιχειρήσεις.
- στη μεγάλη φοροδιαφυγή,
- στη φορολογική πολυνομία και το δαιδαλώδες του φορολογικού συστήματος.
- στα φαινόμενα αναποτελεσματικότητας των φορολογικών υπηρεσιών τα οποία μαζί με την αναξιοκρατία, πολιτικές και κομματικές παρεμβάσεις, δημιουργούν το υπόβαθρο για την ανάπτυξη φαινομένων διαφθοράς, τα οποία δεν είναι ανέλεγκτο φαινόμενο, αλλά πολιτική επιλογή!
- στην προκλητική υπεροχή των έμμεσων φόρων σε σχέση με τους άμεσους (60% έμμεσοι-40% άμεσοι). Και μιλάμε για πρόκληση διότι οι έμμεσοι φόροι είναι οι πλέον άδικοι, μια και επιβαρύνουν εξίσου όλους τους πολίτες ανεξάρτητα από το ύψος των εισοδημάτων τους

Η φορολογική «μεταρρύθμιση» των κυβερνήσεων της Ν.Δ. όχι μόνο δεν αντιμετωπίζει τα προβλήματα αυτά, αλλά τα επιδεινώνει, όπως αποδεικνύεται από τα αποτελέσματα της φορολογικής πολιτικής. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια αντιμεταρρύθμιση. Όχι μόνο δεν αποκαθιστά τη φορολογική δικαιοσύνη, όπως υποστηρίζει η κυβέρνηση, αλλά μειώνει ή και καταργεί την προοδευτικότητα της άμεσης φορολογίας, ενισχύει την ανισοκατανομή των φορολογικών βαρών, διευρύνει τις φορολογικές ανισότητες και περιορίζει τους διαθέσιμους δημόσιους πόρους και τις δυνατότητες χρηματοδότησης των δημόσιων λειτουργιών και υποδομών καθώς και του κοινωνικού κράτους.

3. Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΑΞΟΝΕΣ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΤΑΣΗΣ

Για τον Συνασπισμό της Αριστεράς, των Κινήματων και της Οικολογίας, το ζήτημα των εσόδων του κράτους δεν είναι ένα εισπρακτικό ζήτημα, αλλά ένας κόμβος μεγάλων αναδιαρθρώσεων και μεταρρυθμίσεων που πρέπει να γίνουν στη χώρα μας.

Το ζήτημα των εσόδων του κράτους, στη δική μας αντίληψη είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την κοινωνική ανταποδοτικότητα των εσόδων αυτών. Το θέμα δεν είναι απλά «πώς να αυξήσουμε τα έσοδα», αλλά πώς να στηρίξουμε το κοινωνικό κράτος, πώς να αυξήσουμε τη χρηματοδότηση της παιδείας και της υγείας, πώς να βελτιώσουμε άμεσα τις χαμηλές συντάξεις, πώς να ενισχύσουμε τα προκλητικά χαμηλά επιδόματα ανεργίας και την ασφαλιστική κάλυψη των ανέργων, πώς να εξασφαλίσουμε τη βιωσιμότητα της κοινωνικής ασφάλισης. Το κρίσιμο ζήτημα, επομένως, δεν είναι τα έσοδα από μόνα τους ούτε το ύψος τους, αλλά αυτό σε συνάρτηση με την κοινωνική ανταποδοτικότητά τους.

Και επειδή τα δυο κρίσιμα προβλήματα της εποχής μας είναι η κοινωνική δικαιοσύνη και η καταστροφή του περιβάλλοντος, τα ερωτήματα που τίθενται είναι:

- μπορεί μια πολιτική αύξησης των εσόδων να λειτουργεί ταυτόχρονα υπέρ της αντιμετώπισης αυτών των κεντρικών προβλημάτων;
- μπορεί μια πολιτική αύξησης των εσόδων να καθιστά ταυτόχρονα, και την κατανομή τους δικαιότερη;
- μπορεί μια πολιτική εσόδων να δρα «οικολογικά»; Μπορούμε δηλαδή να αυξήσουμε τα έσοδα με τρόπο ώστε να παράγουμε μια οικολογική προστιθέμενη αξία;
- οι δυο διαστάσεις της αναγκαίας αναδιάρθρωσης, η διάσταση της κοινωνικής δικαιοσύνης και της οικολογικής προστασίας, εναρμονίζονται αυτόματα ή μήπως η εναρμόνισή τους είναι ένας στόχος που πρέπει να επιδιωχθεί με τις κατάλληλες πολιτικές;

Για μας, τα διλήμματα αυτά μπορούν να βρουν θετικές απαντήσεις, να επιλυθούν σε μια θετική κατεύθυνση.

- ✓ Ναι, οι δαπάνες για την παιδεία, την υγεία, τη στήριξη του κοινωνικού κράτους και την κοινωνική ασφάλιση μπορούν να αυξηθούν με τρόπο υγιή, χωρίς, δηλαδή, αυτό να οδηγεί σε αύξηση του δημόσιου χρέους, με μια νέα πολιτική εσόδων.
- ✓ Ναι, τα έσοδα μπορούν να αυξηθούν σημαντικά και ταυτόχρονα η κατανομή τους να γίνει δικαιότερη, αν διευρυνθεί η φορολογική βάση προς περιοχές πλούτου και πηγές εισοδημάτων που σήμερα αποφεύγουν τη φορολόγηση ή νομότυπα απαλλάσσονται απ' αυτήν.
- ✓ Ναι, η οικολογική διάσταση μπορεί και πρέπει να μπει μέσα στο φορολογικό σύστημα με τρόπο όμως μελετημένο και διαφανή, έτσι ώστε οι πράσινοι φόροι να είναι και δίκαιοι φόροι.

Η πρότασή μας για τη ριζική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος επικεντρώνεται σε τέσσερις βασικούς άξονες, μέσα από τους οποίους είναι εφικτό να

ανατραπεί το σημερινό, απαράδεκτο σκηνικό. Συγκεκριμένα, **το φορολογικό σύστημα πρέπει να είναι:**

1.Δίκαιο

2.Απλό

3.Αποτελεσματικό

Δίκαιο φορολογικό σύστημα

Η δίκαιη κατανομή των φορολογικών βαρών βασίζεται στην αρχή της αναλογικής ισότητας και της προοδευτικότητας στην φορολογική μεταχείριση και απαιτεί την μεταφορά των φορολογικών βαρών των χαμηλών και μεσαίων εισοδηματικών στρωμάτων, στα μεγάλα και πολύ μεγάλα εισοδήματα. Δηλαδή η ίδια φοροδοτική ικανότητα να έχει την ίδια φορολογική επιβάρυνση. Σ' αυτό το σημείο είναι αναγκαίο να τονιστεί ότι η έννοια της φοροδοτικής ικανότητας περικλείει και τις ανάγκες του πολίτη. Δηλαδή ο καθένας συνεισφέρει ανάλογα όχι μόνο με τα εισοδήματα αλλά και με τις ανάγκες του.

Απλό φορολογικό σύστημα

Όταν λέμε απλό εννοούμε εύκολα κατανοητό από τον πολίτη. Εννοούμε επίσης λίγους νόμους, έναν για κάθε φορολογία (π.χ. Φόρος Εισοδήματος, ΦΠΑ, Φορολογία Ακινήτων, Φορολογικοί Έλεγχοι), διατυπωμένους ξεκάθαρα, ώστε να μην υπάρχουν περιθώρια πολλαπλών ερμηνειών. Τέλος, ένα απλό φορολογικό σύστημα πρέπει να περιορίζει δραστικά την γραφειοκρατία, τις πολυδαίδαλες εκείνες διαδικασίες που σε τελική ανάλυση δυσχεραίνουν το έργο του φορολογικού μηχανισμού και ταυτόχρονα προσβάλλουν και αποδυναμώνουν τον πολίτη. Να αξιοποιεί πλήρως τις πληροφοριακές υποδομές και δυνατότητες με στόχο την δραστική μείωση των διακινούμενων εγγράφων και δικαιολογητικών και την μείωση αρχικά, μέχρι την κατάργηση της προσέλευσης του πολίτη στην Εφορία.

Αποτελεσματικό φορολογικό σύστημα

Η αποτελεσματικότητα συνδέεται άρρηκτα με την σταθερότητα. Ένα σταθερό σύστημα επιτρέπει στο προσωπικό του φορολογικού μηχανισμού να το μελετά και να το γνωρίζει σε βάθος. Επίσης επιτρέπει στους πολίτες να προγραμματίζουν σε μακροπρόθεσμη βάση τις δράσεις τους, αποφεύγοντας τις δυσάρεστες εκπλήξεις, οι οποίες δημιουργούν επιπλέον κόστη και συνεπώς κίνητρα για φοροδιαφυγή.

Ένας ακόμα σημαντικός παράγοντας στα πλαίσια της αποτελεσματικότητας είναι η χρήση της πληροφορικής, η οποία ενώ μπορεί κυριολεκτικά να εξαφανίσει σοβαρές πληγές όπως τα πλαστά τιμολόγια (με την ηλεκτρονική σήμανση), υποχρησιμοποιείται από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Οικονομικών.

Επίσης, η καλλιέργεια φορολογικής συνείδησης αποτελεί πρωταρχική προϋπόθεση για ένα επιτυχημένο φορολογικό σύστημα. Όμως φορολογική συνείδηση χωρίς φορολογική δικαιοσύνη δεν μπορεί να υπάρχει, γεγονός που δείχνει και την αλληλεξάρτηση των αξόνων της πρότασής μας.

Για την Σταθερότητα του συστήματος προτείνουμε:

- Θεσμοθετημένη, υπό τον έλεγχο της Βουλής, διαδικασία αναγκαίων μεταβολών.
- Μακροχρόνια ισχύς και σταθερότητα διατάξεων.
- Ενσωμάτωση αυτοματοποιημένων διαδικασιών καθορισμού ποσοτικών παραμέτρων π.χ. αφορολόγητα, κλίμακα, συντελεστές κλπ
- Αποφυγή αιφνιδιαστικών αλλαγών που μεταβάλλουν τη συμπεριφορά των φορολογούμενων.
- Ανεξάρτητη Εθνική Επιτροπή για το Φορολογικό Σύστημα. Προτείνουμε την σύσταση και λειτουργία Εθνικής Επιτροπής για το Φορολογικό Σύστημα. Η επιτροπή αυτή θα έχει θεσμοθετημένο και μόνιμο χαρακτήρα κοινωνικού διαλόγου, ανάλυσης, τεκμηρίωσης και εξειδίκευσης για θέματα που αφορούν το φορολογικό σύστημα. Θα συμμετέχουν σε αυτήν, εκπρόσωποι των κοινωνικών οργανώσεων, των επαγγελματικών και επιχειρησιακών φορέων, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις, εκπρόσωποι του κράτους, ώστε από την ίδια την σύνθεσή της, να αποκλείεται η χειραγώγησή της από την εκάστοτε κυβέρνηση. Με επιστημονική στήριξη, με διαφανή λειτουργία και κυρίως με δέσμευση όσων συμμετέχουν, μπορεί να εξελιχθεί σε αξιόπιστο και ουσιαστικό φορέα διαλόγου και γνωμοδοτικών αποφάσεων αποδεκτών από όλες τις κοινωνικές κατηγορίες και στρώματα.

Άμεσα η επιτροπή αυτή πρέπει να εξετάσει:

- Την τρέχουσα κατάσταση και την πρόταση για μια ριζική μεταρρύθμιση του φορολογικού συστήματος.
- Την αντιμετώπιση των δημοσιονομικών θεμάτων που σχετίζονται άμεσα με το φορολογικό σύστημα.
- Την φορολογική εναρμόνιση και το έντονα ανταγωνιστικό περιβάλλον της ενιαίας εσωτερικής αγοράς της Ε.Ε.
- Την σύνδεση της φορολογίας με την απασχόληση.
- Τους φόρους περιβάλλοντος

Σε μονιμότερη βάση, η επιτροπή θα αναλάβει και τον απαιτούμενο διάλογο, σχετικά με τον ετήσιο προϋπολογισμό και τις σχετικές φορολογικές ρυθμίσεις του. Επίσης την έρευνα των φορολογικών προσαρμογών που απαιτεί η κάθε χρονική περίσταση.

4. ΦΟΡΟΙ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΦΥΣΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗ ΚΛΙΜΑΚΑ

Οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν και εφαρμόζονται στη χώρα μας, έχουν οδηγήσει σε υπερφορολόγηση τα εισοδήματα από μισθούς και συντάξεις. Η μελέτη των στοιχείων που προκύπτουν από την εκκαθάριση των φορολογικών δηλώσεων των φυσικών προσώπων, αποκαλύπτει με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, ότι για το Υπουργείο Οικονομικών οι «έχοντες» είναι οι μισθωτοί και συνταξιούχοι. Αυτή η μακροχρόνια κατάσταση έχει οδηγήσει ορισμένους πολιτικούς, επιστήμονες και δημοσιογράφους, να εκφράζουν την αδυναμία λήψης μέτρων για ελάφρυνση αυτών των στρωμάτων, με το αστείο επιχείρημα ότι «δεν αντέχει η δημοσιονομική κατάσταση της χώρας, αυτές τις ρυθμίσεις». Δηλαδή θεωρούν αυτονόητο, ότι αυτή η άδικη κατάσταση θα συνεχιστεί γιατί δήθεν δεν γίνεται διαφορετικά!

Η διαχρονική μείωση των κλιμακίων φορολόγησης της φορολογικής κλίμακας, είχε ως αποτέλεσμα την σταδιακή ακύρωση του προοδευτικού της χαρακτήρα. Η κατάργηση του κατώτατου φορολογικού συντελεστή του 5% είχε ως αποτέλεσμα να αθροίζονται στην ίδια κλίμακα πολύ χαμηλά, χαμηλά και μεσαία εισοδήματα. Η μείωση του αριθμού των φορολογικών κλιμάκων και η κατάργηση της κατώτερης φορολογικής κλίμακας είχε ως αποτέλεσμα να εξανεμιστεί το όποιο όφελος προέκυψε από την μείωση των φορολογικών συντελεστών στη φορολογία φυσικών προσώπων. Αντίθετα ευνοήθηκαν σημαντικά τα υψηλά και πολύ υψηλά εισοδήματα. Ακόμη περισσότερο η άρνηση της κυβέρνησης να τιμαριθμοποιήσει την φορολογική κλίμακα αύξησε ακόμη περισσότερο την φορολογική επιβάρυνση των μεσαίων και χαμηλότερων εισοδημάτων. Τέλος σημαντικές ανισότητες δημιουργεί η αυτοτελής φορολόγηση πολλών ειδών υψηλών εισοδημάτων, όπως για παράδειγμα οι αμοιβές των ποδοσφαιριστών από μεταγραφές. Για την αλλαγή αυτής της άδικης κατάστασης προτείνουμε:

1. Η φορολογική κλίμακα πρέπει να είναι η ίδια για όλα τα φυσικά πρόσωπα (μισθωτοί, επαγγελματίες κλπ), ανεξάρτητα από την πηγή του εισοδήματός τους και το είδος της εργασίας τους. Η ενοποίηση των εισοδημάτων (μισθοί, ενοίκια, κέρδη, μερίσματα, τόκοι κλπ) στην ίδια κλίμακα επιβάλλεται προκειμένου οι φορολογούμενοι να φορολογούνται βάσει της πραγματικής τους φοροδοτικής ικανότητας. Τυχόν ειδικά επιδόματα ή πρόσθετες αποζημιώσεις μισθωτών και συνταξιούχων πρέπει να ενσωματωθούν ως αυξήσεις στους μισθούς **πριν** την φορολόγησή τους.

2. Η φορολογική κλίμακα πρέπει να διαθέτει περισσότερα κλιμάκια προκειμένου να αποκατασταθεί η προοδευτικότητα της φορολογίας. Θα πρέπει να ελαφρύνει τα χαμηλά και μεσαία κλιμάκια και να μεταφέρει το βάρος στα μεγάλα και πολύ μεγάλα εισοδήματα. Με τη σημερινή φορολογική κλίμακα των μισθωτών το πρώτο φορολογήσιμο ευρώ φορολογείται με 25%. Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι αναλογικά πληρώνει τον ίδιο φόρο τόσο κάποιος που έχει φορολογήσιμα εισοδήματα 13.000€, όσο και κάποιος με φορολογήσιμα εισοδήματα 23.000€. Σε αυτή την κατεύθυνση προτείνουμε την παρακάτω φορολογική κλίμακα (τα ποσά σε ευρώ):

Κλιμάκιο εισοδήματος	Φορολογικός συντελεστής	Φόρος κλιμακίου	Σύνολο εισοδήματος	Σύνολο φόρου
16000	0	0	16000	0
2000	5	100	18000	100
2000	8	160	20000	260
2000	10	200	22000	460
2000	12	240	24000	700
2000	15	300	26000	1000
2000	20	400	28000	1400
2000	26	520	30000	1920
2000	32	640	32000	2560
2000	40	800	34000	3360
4000	45	1800	38000	5160
8000	50	4000	46000	9160
16000	52	8320	62000	17480
16000	54	8640	78000	26120
Υπερβάλλον	55			

Ειδικά για τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους το αφορολόγητο όριο πρέπει να είναι αυξημένο κατά 1500 ευρώ, δεδομένου ότι οι μισθωτοί δεν μπορούν να εκπέσουν τις δαπάνες τους όπως κάνουν για παράδειγμα οι ελεύθεροι επαγγελματίες.

3. Η πρόταση του ΣΥΝ είναι η **τιμαριθμοποίηση κλιμακίων και αφορολόγητου**, να γίνεται ετήσια με την κατάθεση του προϋπολογισμού.

4. Βασικός στόχος του φορολογικού συστήματος είναι και η διασφάλιση ότι κανένας πολίτης δεν βρίσκεται κάτω από **το όριο της φτώχειας**. Σε αυτή την κατεύθυνση επαναφέρουμε την πρότασή μας για ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα και την εισαγωγή αρνητικών φορολογικών συντελεστών. Το μέτρο μπορεί να εφαρμοστεί άμεσα για μισθωτούς, συνταξιούχους και εργαζόμενους με μπλοκάκια παροχής υπηρεσιών και να μελετηθεί η δυνατότητα επέκτασής του και σε άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Η σημασία των αρνητικών φορολογικών συντελεστών είναι μεγάλη, μια και στην χώρα μας δεν υπάρχει επί της ουσίας κανένα αφορολόγητο όριο, διότι ακόμα και τα πολύ χαμηλά εισοδήματα φορολογούνται σκληρά από την έμμεση φορολογία.

5. Τέλος θεωρούμε ότι δεν μπορεί να υπάρχει μόνο προσωπικό αφορολόγητο όριο. Αν το όριο αυτό προσδιοριστεί στα 16000 ευρώ (17500 για μισθωτούς συνταξιούχους) τότε είναι τελείως διαφορετικό για έναν εργαζόμενο με ετήσιο εισόδημα 19000 ευρώ με άνεργη σύζυγο και δύο παιδιά και για δύο συζύγους που ο καθένας έχει 19000 ευρώ ετήσιο εισόδημα. Γι' αυτό προτείνουμε και την ύπαρξη **οικογενειακού αφορολόγητου ορίου.**

Με βάση τα παραπάνω η πρότασή μας είναι: **Προσωπικό αφορολόγητο:** 16000 ευρώ (17500 για μισθωτούς-συνταξιούχους). **Οικογενειακό αφορολόγητο:** 32000 ευρώ (35000 για μισθωτούς-συνταξιούχους). Η πρότασή μας αυτή, πρέπει να εφαρμοστεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην αποτελεί αντικίνητρο στην εργασία του/της συζύγου με το μικρότερο εισόδημα.

6. Εκπτώσεις από το εισόδημα και μειώσεις φόρου.

Πρέπει να αυξηθούν οι μειώσεις του φόρου για κάθε παιδί του φορολογούμενου. Ενδεικτικά προτείνουμε 1.500 Ευρώ μείωση φόρου για το 1^ο παιδί, 2.000 Ευρώ για το 2^ο, 3.000 για το τρίτο.

Ειδικά για τις οικογένειες με τρία και περισσότερα παιδιά οι μειώσεις πρέπει να αυξηθούν δραστικά και να αποτελέσουν ουσιαστικό κίνητρο για το πρόβλημα της δημογραφικής γήρανσης.

Επίσης πρέπει να υπάρξουν ειδικά κίνητρα για τους φορολογούμενους που να αντιμετωπίζουν είτε το θέμα του τόπου κατοικίας (π.χ. Θράκη, νησιά δίπλα στα σύνορα κλπ) όσο και κίνητρα που σχετίζονται με την προστασία του περιβάλλοντος (τα σχετικά με τους «πράσινους» φόρους θα τα αναλύσουμε πιο κάτω διεξοδικά) και την διατήρηση-ανάδειξη περιοχών με ειδικά πολιτιστικά-τουριστικά χαρακτηριστικά.

5. ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Στο μεγάλο αυτό κεφάλαιο, συμπεριλαμβάνονται τα εισοδήματα πολυεθνικών κολοσσών, μεγάλων επιχειρήσεων, ελευθέρων επαγγελματιών και μικρών οικογενειακών επιχειρήσεων. Ιδιαίτερα τα τελευταία έτη, υπάρχει επιβάρυνση των μικρομεσαίων επιχειρήσεων η οποία μαζί με την οικονομική κρίση έχει οδηγήσει σε απόγνωση χιλιάδες οικογένειες. Δυστυχώς, η μικρή επιχείρηση ήταν και είναι πιο ευάλωτη σε φορολογικούς ελέγχους και αποτελεί τον πιο εύκολο φοροεισπρακτικό στόχο, μετά τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους.

Αποτέλεσμα της πολιτικής της Νέας Δημοκρατίας είναι και η αλλαγή της σχέσης ανάμεσα στους φόρους από φυσικά πρόσωπα και στους φόρους από νομικά πρόσωπα, όπως έχουμε ήδη αναφέρει. Μεταξύ 2004 και 2008 οι φόροι φυσικών προσώπων αυξάνουν από 7,6 δις σε 10,8 δις € ή 42%. Την ίδια περίοδο οι φόροι από νομικά πρόσωπα μένουν στάσιμοι (4.860 εκ. ευρώ το 2004, 4.865 εκ. € το 2008). Αυτό οφείλεται στη μείωση των φορολογικών συντελεστών για τις επιχειρήσεις και στη μη τιμαριθμοποίηση της φορολογικής κλίμακας για τους μισθωτούς και τα λοιπά φυσικά πρόσωπα. Πρόκειται για μια κοινωνικά προκλητική μεταφορά του φορολογικού βάρους από τα κέρδη και τα μερίσματα στους μισθωτούς και τα εισοδήματα από εργασία.

Η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι φορολογικοί συντελεστές στην Ελλάδα είναι υψηλοί, υψηλότεροι σε σχέση με την υπόλοιπη Ε.Ε. και αυτό βλάπτει την ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων και της οικονομίας. Πρόκειται για ένα μύθο. Είναι μύθος διότι αποκρύπτει το γεγονός ότι οι τυπικοί φορολογικοί συντελεστές, δηλαδή, οι ονομαστικοί συντελεστές, δεν ταυτίζονται με τους πραγματικούς, εκείνους που πράγματι πληρώνουμε. Και δεν ταυτίζονται διότι οι δεύτεροι, οι πραγματικοί, διαμορφώνονται αφού συνυπολογισθούν και οι ποικίλες φοροελαφρύνσεις.

Για τον υπολογισμό της πραγματικής φορολογικής επιβάρυνσης, Στατιστικές Υπηρεσίες και διεθνείς Οργανισμοί υπολογίζουν το δείκτη του «πραγματικού φορολογικού συντελεστή» (implicit tax rate) ο οποίος αποδίδει τον πραγματικό φόρο που τελικά πληρώνουν νοικοκυριά και επιχειρήσεις συνυπολογίζοντας τις διάφορες απαλλαγές και ελαφρύνσεις. Στον Πίνακα Β.9. παρουσιάζεται ο πραγματικός φορολογικός συντελεστής των επιχειρήσεων όπως έχει υπολογιστεί από τη Στατιστική Υπηρεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Eurostat). Τα στοιχεία του πίνακα είναι αποκαλυπτικά.

ΠΙΝΑΚΑΣ Β.9.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005
E.E.-27	16,9	18,5	19,3	19,8	22,0	22,4	20,8	19,6	19,2	19,6	20,8
E.E.-15	16,9	18,5	19,3	19,8	22,0	22,4	20,8	19,6	19,2	19,6	20,8
Ευρω-ζώνη	16,5	18,4	19,0	19,2	21,4	21,9	20,0	19,2	19,2	19,4	20,3
Ελλάδα	9,1	8,6	9,9	12,5	13,5	15,4	13,3	13,8	12,6	12,7	:

Πηγή: Eurostat (Implicit tax rate on capital, of which capital and business income (corporations))

Όπως φαίνεται, η πραγματική φορολογική επιβάρυνση των κερδών των επιχειρήσεων το 2004 (για το οποίο υπάρχουν διαθέσιμα στοιχεία) ήταν 12,7% παρουσιάζοντας μάλιστα σημαντική μείωση έναντι του 2000 (15,4%). Το ποσοστό αυτό υπολείπεται κατά πολύ του μέσου όρου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (των 15, των 25, των 27 και της Ευρωζώνης). Για την ακρίβεια ο πραγματικός φορολογικός

συντελεστής των επιχειρηματικών κερδών στην Ελλάδα είναι ο 4^{ος} χαμηλότερος σε όλη την Ευρώπη. Πρέπει να τονιστεί ότι ο πίνακας δεν έχει ενσωματώσει τις συνέπειες από τη φορολογική μεταρρύθμιση της Ν.Δ. και άρα αναμένεται να διαμορφωθεί σε ακόμη χαμηλότερα επίπεδα για τα έτη μετά το 2005. Έτσι, σε μια χρονιά που ο ονομαστικός φορολογικός συντελεστής ήταν 35%, ο πραγματικός δεν υπερέβαινε το 12%.

Η συμβολή των φορολογικών εσόδων νομικών προσώπων στα συνολικά φορολογικά έσοδα μειώθηκε από 12% (2004) σε 8,9% (2008). Επίσης η συμβολή των φόρων νομικών προσώπων στο ΑΕΠ έχει μειωθεί από 2,5% στο 1,98%. Δεδομένου ότι αυτό συμβαίνει σε μια περίοδο μεγάλης αύξησης των κερδών η μείωση αυτή δε μπορεί να δικαιολογηθεί μόνο από τη μείωση των φορολογικών συντελεστών. Σημαντική πρέπει να είναι η συμβολή της φοροδιαφυγής. Σημειώνουμε ότι σε πολλές χώρες, παρά τη μείωση των φορολογικών συντελεστών, υπήρξε αύξηση των φορολογικών εσόδων. Για παράδειγμα τα φορολογικά έσοδα από επιχειρηματικά κέρδη στην Ιρλανδία ανέρχονται στο 3,5% του ΑΕΠ αν και οι συντελεστές είναι χαμηλότεροι.

Η κυβέρνηση υποστηρίζεται επίσης ότι υπάρχει μια ευθύγραμμη σχέση ανάμεσα στους φορολογικούς συντελεστές των κερδών και τις επενδύσεις καθώς και την ανταγωνιστικότητα και την προσέλκυση ξένων επενδύσεων, δηλαδή η μείωση της φορολογίας αυξάνει τις επενδύσεις και βελτιώνει την ανταγωνιστικότητα. Όμως η σχέση φορολογίας, ανάπτυξης και επενδύσεων, δεν είναι ούτε ευθύγραμμη ούτε μονοσήμαντη. Η ανάπτυξη και οι επενδύσεις εξαρτώνται από πάρα πολλούς παράγοντες και όχι μόνον από τη φορολογία. Επίσης, ως αποτέλεσμα της μείωσης των φορολογικών εσόδων, ένα κράτος δεν είναι σε θέση να δημιουργήσει τις αναγκαίες υποδομές και να προωθήσει την εκπαίδευση, να προστατέψει τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον. Στην περίπτωση αυτή μακροχρόνια, υποσκάπτονται οι προϋποθέσεις της ανάπτυξης και των επενδύσεων. Η επιχειρηματολογία, επομένως, του τύπου αυτού είναι προσχηματική και απολογητική. Αλλά και εμπειρικά, η ροή ξένων επενδύσεων και οι δείκτες διεθνούς ανταγωνιστικότητας είναι υψηλοί (από τους πρώτους παγκοσμίως) σε χώρες όπως οι σκανδιναβικές αν και έχουν από τους υψηλότερους συντελεστές. Αντιθέτως, η μεγάλη μείωση των συντελεστών στη χώρα μας από 40% (2000) στο 25% (2007) συνοδεύτηκε από επιδείνωση της ανταγωνιστικότητας όπως δείχνει η διεύρυνση του εμπορικού ισοζυγίου της χώρας, κατά την ίδια περίοδο.

Είναι προφανές ότι για τον Συνασπισμό, πρέπει να αντιστραφεί η τάση μείωσης της φορολογίας των επιχειρήσεων, λαμβάνοντας βέβαια υπόψη την φοροδοτική ικανότητα κάθε επιχείρησης που σχετίζεται με το μέγεθος, τον κλάδο οικονομικής δραστηριοποίησης, τον τόπο. Σε αυτή την κατεύθυνση προτείνουμε:

1. Αντιστροφή της τάσης μείωσης των φορολογικών συντελεστών για τις Α.Ε. και τις Ε.Π.Ε. με στόχο την μεσοπρόθεσμη (εντός 5 ετών) σύγκλιση με τον μέσο όρο της Ε.Ε.-15. Προς αυτή την κατεύθυνση, πέρα από την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής, είναι απαραίτητη η αύξηση των φορολογικών συντελεστών. Προτείνουμε λοιπόν για τις Α.Ε και τις Ε.Π.Ε την αύξηση άμεσα του συντελεστή στο 35% για τη βιομηχανία και τον τουρισμό και στο 38% για το εμπόριο. Μεσοπρόθεσμα η πρότασή μας είναι αύξηση των συντελεστών στο 40% και στο 43% αντίστοιχα.

2. Ο προσδιορισμός των κερδών των επιχειρήσεων με λογιστικό τρόπο (έσοδα – έξοδα = κέρδος) πρέπει να επεκταθεί σε όλες τις επιχειρήσεις. Ο λογιστικός προσδιορισμός πρέπει να συνδυαστεί και με την δυνατότητα μεταφοράς της ζημιάς που πιθανά προκύπτει σε επόμενη χρήση.

3. Ο προσδιορισμός των κερδών για τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, πρέπει να γίνεται με λογιστικό τρόπο, με ταυτόχρονη όμως απλοποίηση της διαδικασίας τήρησης των βιβλίων τους, έτσι ώστε να είναι εύχρηστα και λειτουργικά για τον επιχειρηματία και τις φορολογικές αρχές. Απαιτείται για αυτό ένα πλέγμα μέτρων, τα οποία θα μειώνουν το διαχειριστικό τους κόστος (αμοιβή λογιστών, δηλώσεις κλπ) και θα δημιουργούν ένα σταθερό οικονομικό περιβάλλον. Τα μέτρα αυτά θα μπορέσουν να απελευθερώσουν ελεγκτικό μηχανισμό, ο οποίος θα πρέπει επιτέλους να στραφεί στις μεγάλες και τις πολύ μεγάλες επιχειρήσεις. Μέτρα αντικειμενικοποίησης της φορολογίας των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων μπορούν να εφαρμοστούν μόνο υπό την προϋπόθεση, ότι το πλαίσιο τους θα είναι αποτέλεσμα ουσιαστικού διαλόγου και συμφωνίας όλων των ενδιαφερομένων πλευρών.

Σε καμία όμως περίπτωση η αντικειμενικοποίηση της φορολογίας των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων δεν μπορεί να έχει σχέση με τις γνωστές ισοπεδωτικές και εκβιαστικές λογικές που εφαρμόστηκαν αυθαίρετα και ερήμην των ενδιαφερομένων με τα περιβόητα αντικειμενικά κριτήρια παλαιότερα και το μέτρο της «συνάφειας» το οποίο εξακολουθεί να ισχύει και σήμερα. Οι θεσμοί αυτοί χρησιμοποιήθηκαν ακριβώς για να υπονομεύσουν την θεμελιακή και διεθνώς παραδεκτή αρχή της αντικειμενικοποίησης της φορολογίας και επιβάρυναν μονόπλευρα και δυσανάλογα τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις. Σε αυτή τη βάση οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις θα πρέπει να έχουν την δυνατότητα να επιλέξουν είτε την φορολόγησή τους βάσει ενός αντικειμενοποιημένου συστήματος προσδιορισμού της φορολογητέας ύλης, στόχος του οποίου θα είναι εκτός των άλλων να μειώσει το διοικητικό τους κόστος, είτε τον προσδιορισμό της φορολογητέας ύλης με λογιστικό τρόπο.

6. ΦΟΡΟΣ ΑΚΙΝΗΤΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ (ΦΑΠ) ΚΑΙ ΦΟΡΟΣ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΗΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ (ΦΜΑ)

-Η επαναφορά του ΦΑΠ σε ισχύ, ήταν ένα μακροχρόνιο αίτημα πολιτικών φορέων και συνδικαλιστικών οργανώσεων. Η ατελής εφαρμογή του στη δεκαετία του 1980, καθώς και η απουσία πολιτικής βούλησης για να λειτουργήσουν οι αναγκαίοι μηχανισμοί ελέγχου του φόρου αυτού, ήταν η αιτία για τα πολύ χαμηλά έσοδά του. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί την μετέπειτα κατάργηση του φόρου, ακυρώνοντας στην πράξη ελέγχους που είχαν ξεκινήσει ή άλλους που είχαν ολοκληρωθεί και είχαν εκδοθεί και τα σχετικά φύλλα ελέγχου με μεγάλα ποσά.

-Η επαναφορά του φόρου σαν Φ.Μ.Α.Π. δεν συνδυάστηκε με διαδικασίες και μηχανισμούς ελέγχου που θα εξασφάλιζαν φορολογική δικαιοσύνη και έσοδα για το δημόσιο. Η εφαρμογή του τάλαιπώρησε, αποδεικνύοντας την ανικανότητα των πολιτικά υπευθύνων να συλλέξουν σίγουρους και αρκετούς φόρους. Ο αρχικός στόχος του Φ.Α.Π. η μεγάλη και η πολύ μεγάλη περιουσία παραμένει ακόμα στόχος.

-Ο Φ.Α.Π. πρέπει να αποτελέσει αποκλειστικό έσοδο της ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ και πρέπει να είναι το πρώτο βήμα για την μεταφορά όλων των φορολογιών που σχετίζονται με τα ακίνητα (Φόρος Μεταβίβασης Ακινήτων κλπ) σε αυτή. Με τον τρόπο αυτό και θα ενισχυθεί η Αυτοδιοίκηση οικονομικά, αποκτώντας σημαντικό βαθμό οικονομικής αυτοτέλειας, αλλά και θα μπορέσει να χαράξει πολιτικές για την διαχείριση κτιρίων και γης.

-Ο Φ.Α.Π. πρέπει να ελέγχεται και να εισπράττεται από το φοροεισπρακτικό μηχανισμό του Υπουργείου Οικονομικών για λόγους υποδομής, διασταυρώσεων και αποφυγής γραφειοκρατικών διατυπώσεων. Είναι αναγκαίο όμως ταυτόχρονα οι φορείς της Αυτοδιοίκησης, να αποκτήσουν τη δυνατότητα ελέγχου και συνεργασίας με τον μηχανισμό αυτό, για λόγους διαφάνειας και κοινωνικού ελέγχου.

Η κατάργηση του Φόρου Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας (ΦΜΑΠ) και η αντικατάστασή του από το Ενιαίο Τέλος Ακίνητης Περιουσίας (ΕΤΑΚ) αποτέλεσε μια προκλητική μετατόπιση του φορολογικού βάρους από τους ιδιοκτήτες μεγάλης ακίνητης περιουσίας, στο σύνολο των πολιτών. Για την ανατροπή αυτής της πολιτικής προτείνουμε την επαναφορά του Φόρου Ακίνητης Περιουσίας με την ύπαρξη πολλών κλιμακίων, όπου το χαμηλότερο θα είναι 6 τοις χιλίοις και θα αυξάνεται κατά μία μονάδα ανά 300.000 ευρώ αντικειμενικής αξίας. Ως αφορολόγητο όριο για τον ΦΑΠ προτείνουμε ατομικό όριο 250.000 ευρώ και 500.000 ευρώ οικογενειακό. Ως ανώτατο φορολογικό συντελεστή για τον ΦΑΠ προτείνουμε το 1,5%.

Για την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αποδοτικότητα του Φ.Α.Π. είναι αναγκαίο:

- Η αξιοποίηση και η ελεγκτική διασταύρωση μηχανογραφημένων αρχείων του Δημοσίου όπως της ΔΕΗ, του ΟΤΕ, της ΕΥΔΑΠ, καθώς και όποιων άλλων υπάρχουν (ΑΤΕ, Υποθηκοφυλάκεια, Πολεοδομία κλπ)
- Ο σχεδιασμός για ελεγκτική αξιοποίηση του Κτηματολογίου, όταν αυτό ολοκληρωθεί.
- Θέσπιση τιμαριθμοποίησης σε τακτά χρονικά διαστήματα της φορολογικής κλίμακας και των αφορολόγητων, καθώς και θέσπιση βαρέων κυρώσεων (πρόστιμα, ποινικοποίηση κλπ) στις περιπτώσεις φοροδιαφυγής.

Σε ότι αφορά το Φ.Μ.Α. προτείνουμε την αύξηση των αφορολόγητων ορίων για την μεταβίβαση, την κληρονομιά και την δωρεά ακίνητης περιουσίας. Ο φόρος

αυτός πρέπει να έχει στόχο, την μεταβίβαση μεγάλων και πολύ μεγάλων περιουσιακών στοιχείων.

7. ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΤΗΣΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

Για το θέμα των τεκμηρίων, έχει αναπτυχθεί μια επιχειρηματολογία, ο πυρήνας της οποίας είναι η λογική ότι «τα τεκμήρια αφορούν λίγους φορολογούμενους, αποδίδουν ελάχιστα άρα πρέπει να καταργηθούν». Η λογική αυτή είναι περίεργη, γιατί κρίνει ένα θεσμό (τα τεκμήρια) από έναν ατελή τρόπο εφαρμογής του. Αν την ακολουθούσαμε και σε άλλα θέματα θα είχαμε οδηγηθεί στην κατάργηση και άλλων θεσμών π.χ. των αναπτυξιακών κινήτρων των επιχειρήσεων, επειδή αυτός ο θεσμός (από ατελή εφαρμογή) δεν απέδωσε, δεν δημιούργησε ανάπτυξη και επενδύσεις, αλλά αύξησε κυρίως την προσωπική περιουσία των επιτήδειων. Βεβαίως χρειάζεται επανεξέταση, εκσυγχρονισμός και εξορθολογισμός των τεκμηρίων διαβίωσης, ώστε αυτά να είναι ουσιαστικά και να αντιμετωπίσουν την φοροδιαφυγή και κάθε μορφής φοροαποφυγή.

Τα τεκμήρια διαβίωσης, στο μέτρο που εντάσσονταν σε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο πάταξης της φοροδιαφυγής, θα μπορούσαν να παίξουν ένα ρόλο στον κατ' αρχήν γενικό προσδιορισμό του φορολογικού εισοδήματος. Ωστόσο ο προσδιορισμός του εισοδήματος δεν πρέπει να στηρίζεται κυρίως σε τεκμήρια διαβίωσης. Υπ' αυτή την έννοια είναι πρώτιστης προτεραιότητας ζήτημα η δημιουργία ενός αξιόπιστου, αντικειμενικού, δίκαιου και αποτελεσματικού μοντέλου λειτουργίας των υπηρεσιών που είναι αρμόδιες για την διαπίστωση και είσπραξη των φόρων. Σε αυτό το πλαίσιο τα τεκμήρια διαβίωσης θα μπορούσαν να δράσουν συμπληρωματικά προκειμένου να αντιμετωπιστούν κραυγαλέες περιπτώσεις φοροδιαφυγής ή φοροδιαφυγής.

Ο τρόπος με τον οποίο η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας προσπαθεί να εισάγει τα κριτήρια διαβίωσης είναι αποσπασματικός και άδικος. Το πρόβλημα με την πολιτική της κυβέρνησης είναι ότι παρά τις περί αντιθέτου διαβεβαιώσεις, δεν στοχεύει στη δίκαιη κατανομή του φορολογικού βάρους, αλλά στην κάλυψη κάποιων αναγκών που δημιουργήθηκαν εξαιτίας της διεθνούς οικονομικής κρίσης. Αυτός ο στόχος αυτόματα μετατρέπει τα μέτρα που εισηγείται σε φοροεισπρακτικά. Δηλαδή η εισαγωγή των τεκμηρίων διαβίωσης δεν στοχεύει στην πάταξη της φοροδιαφυγής –η οποία αποτελεί το πρόσχημα– αλλά στην αύξηση των εσόδων. Υπάρχει συνεπώς ο ορατός κίνδυνος τελικά να επιβαρυνθούν ανισοβαρώς τα μεσαία εισοδηματικά στρώματα. Δυστυχώς η ως τώρα πρακτική της κυβέρνησης επιβεβαιώνει αυτούς τους φόβους. Δεν συμεριζόμαστε την επιχειρηματολογία της κυβέρνησης, σύμφωνα με την οποία τα μέτρα που εισάγει θα είναι «ήπια». Ακόμη και αν τα τεκμήρια διαβίωσης είναι «ήπια» αυτό δεν σημαίνει ότι θα είναι δίκαια (για παράδειγμα μία αύξηση του κατώτατου φορολογικού συντελεστή κατά 0,5% μπορεί να είναι «ήπια» σε καμία όμως περίπτωση δεν είναι «δίκαιη»).

Τα τεκμήρια δαπανών και διαβίωσης μπορούν να λειτουργήσουν ως κριτήρια αποδείξεως αδήλωτο εισοδήματος, και μάλιστα εκείνων που διάγουν πολυτελή και πολυδάπανο βίο. Εκτός αυτού, πολλές φορές, είναι δύσκολος ή και αδύνατος ο άμεσος προσδιορισμός του φορολογικού εισοδήματος, και έτσι καθίστανται, τα τεκμήρια απαραίτητα. Είναι τεράστια η πολιτική ευθύνη για την ουσιαστική αποδυνάμωση του μέτρου, μέσα από το υπάρχον θεσμικό φορολογικό πλαίσιο. Είναι απαράδεκτο να διατηρούνται σε ασυλία ως προς τα τεκμήρια πολλές περιπτώσεις όπως:

- Αγορά ομολόγων, εντόκων γραμματίων κλπ

- Αγορά εισηγμένων στο χρηματιστήριο μετοχών.
- Καταβολές για ίδρυση ή και αύξηση κεφαλαίου Ανώνυμης Εταιρείας.

Είναι προκλητικό να υπάρχει τεκμήριο για ένα μισθωτό για την αγορά αυτοκινήτου 6.000 Ευρώ και να ΜΗΝ ΥΠΑΡΧΕΙ, για τον εργοδότη του όταν ιδρύει μια ΑΕ με κεφάλαιο 60.000.000 Ευρώ!

Ο ΣΥΝ προτείνει:

Να επεκταθούν τα τεκμήρια σε κάθε αλλαγή της περιουσιακής κατάστασης του φορολογούμενου, ώστε να σταματήσουν οι «νόμιμες» διαδικασίες ξεπλύματος χρήματος. Επίσης, οι φοροελεγκτικοί μηχανισμοί να αποκτήσουν τις δυνατότητες και να θεσμοθετηθούν ουσιαστικές διαδικασίες ελέγχου του τεκμηρίου, για τη σύλληψη των τεράστιων ποσών που σήμερα διαφεύγουν.

8. ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑ ΚΙΝΗΤΡΑ, ΕΙΔΙΚΕΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΕΣ, ΦΟΡΟΑΠΑΛΛΑΓΕΣ

-Το σύνολο των φοροαπαλλαγών, των φορολογικών κινήτρων και των ειδικών φορολογικών καθεστώτων (πχ. Εκκλησίες) πρέπει να επανεξεταστούν ως προς τη σκοπιμότητά τους από μηδενική βάση.

-Ειδικά όσον αφορά τις φοροαπαλλαγές των εφοπλιστών ο στόχος είναι, συνυπολογίζοντας το διεθνή ανταγωνισμό και τις ιδιαιτερότητες του κλάδου, να περιοριστούν κατά 50% εντός 2 ετών.

-Απαιτείται επαναξιοποίηση όλων των φορολογικών – αναπτυξιακών κινήτρων που ισχύουν σήμερα. Καθιέρωση φορολογικών κινήτρων, συμπληρωματικά των απαραίτητων ολοκληρωμένων αναπτυξιακών προγραμμάτων, με σαφείς, διαφανείς και ελέγξιμες διαδικασίες που θα στοχεύουν:

- Στην ανάπτυξη υποβαθμισμένων περιοχών της χώρας.
- Στην αύξηση απασχόλησης.
- Στην αειφόρο ανάπτυξη.
- Στην ενίσχυση κλάδων και δραστηριοτήτων που σχετίζονται με την παράδοση, τον πολιτισμό και την πολιτιστική μας ταυτότητα.

-Πρέπει να υπάρξει πρόσθετη ειδική φορολόγηση όλων των επιχειρήσεων με δραστηριότητα γύρω από τα τυχερά παιχνίδια.

9. ΦΟΡΟΣ ΠΡΟΣΤΙΘΕΜΕΝΗΣ ΑΞΙΑΣ

Στόχος της πολιτικής μας είναι η αλλαγή της σχέσης άμεσων-έμμεσων φόρων αφενός μέσω της ενίσχυσης των εσόδων από τους άμεσους φόρους, αφετέρου μέσω της μείωσης των έμμεσων φόρων. Αυτό μπορεί να γίνει με δραστικά μέτρα περιορισμού της άδικης έμμεσης φορολογίας, η οποία πλήττει κυρίως τα εισοδήματα που βρίσκονται κάτω από το αφορολόγητο όριο, αποδεικνύοντας ότι ουσιαστικά αυτό δεν υπάρχει! Προς αυτή την κατεύθυνση προτείνουμε μηδενικό συντελεστή ΦΠΑ για τα βασικά είδη διατροφής (ψωμί, γάλα, ζυμαρικά κλπ), των παιδικών τροφών, των ειδών προσωπικής ανάγκης των ατόμων με αναπηρία και των προϊόντων πολιτισμού και γνώσης. Αντίστοιχα πρέπει να εξεταστεί η δυνατότητα να αυξηθεί ο συντελεστής του ΦΠΑ στα είδη πολυτελείας. Θέσπιση κινήτρων με μειωμένους συντελεστές για επισκευή – συντήρηση διατηρητέων και ιδιαίτερης πολιτιστικής σημασίας κτιρίων. Η θέσπιση κινήτρων με μειωμένους συντελεστές για δράσεις ή προϊόντα που σχετίζονται με προστασία περιβάλλοντος, βιολογική διατροφή κλπ. Επανεξέταση των μειωμένων συντελεστών που ισχύουν σήμερα και θέσπιση συγκεκριμένων και ενιαίων κριτηρίων εφαρμογής τους.

Σε κάθε περίπτωση κάθε αύξηση της έμμεσης ή άμεσης φορολογίας πρέπει υποχρεωτικά να συνοδεύεται από ειδική μελέτη η οποία θα αποτιμά με αξιόπιστο και αντικειμενικό τρόπο τα προσδοκώμενα έσοδα, τις συνέπειες του μέτρου για τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις και τις ομάδες του πληθυσμού που θα επιβαρυνθούν. Σε αυτή τη λογική είναι μεγάλης σημασίας η ουσιαστική ενεργοποίηση των υπηρεσιών του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών, που είναι υπεύθυνες για την εκπόνηση μελετών.

Τέλος, είναι απαράδεκτη η ύπαρξη του πλέγματος φόρων και επιβαρύνσεων, διαφόρων οικονομικών δραστηριοτήτων, και είναι καιρός πια για κατάργηση φόρων και τελών που δεν συμβαδίζουν με τις σημερινές οικονομικές και κοινωνικές ανάγκες.

10. ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΦΟΡΟΙ

Οι πράσινοι φόροι, πέρα και ανεξάρτητα από το εισπρακτικό τους αποτέλεσμα, αποτελούν ένα μέσο πολιτικής που η οικολογική κρίση καθιστά αναγκαίο, στο πλαίσιο βεβαίως ολοκληρωμένων πολιτικών προστασίας του περιβάλλοντος. Είμαστε αντίθετοι με προσπάθειες που επιδιώκουν την αξιοποίηση της οικολογικής διάστασης με τρόπο προσηματικό για εισπρακτικούς και μόνο λόγους. Αποδεκτοί πράσινοι φόροι είναι εκείνοι που παράγουν ένα ορατό οικολογικό αποτέλεσμα και ταυτόχρονα καθιστούν το φορολογικό σύστημα κοινωνικά δικαιότερο.

Πιο συγκεκριμένα, ο στόχος των πράσινων φόρων πρέπει να είναι διττός: από τη μία πρέπει να στοχεύουν στην κατανάλωση των ρυπογόνων προϊόντων και από την άλλη στην παραγωγή τους (ρυπογόνες βιομηχανίες). Κι αυτό, διότι δεν είναι μόνο οι βιομηχανίες υπεύθυνες για την οικολογική καταστροφή που βιώνει ο πλανήτης αλλά και τα άτομα που καταναλώνουν τα προϊόντα τους. Η θέσπιση μέτρων πρέπει να στοχεύει όχι απλά στην πληρωμή προστίμων από παραβάτες, αλλά στην κλιμάκωση προστίμου ώστε ο παραβάτης να μην ξαγρυπνάει.

Σχετικά με το σκέλος της κατανάλωσης οι πράσινοι φόροι πρέπει να κατευθύνουν τους καταναλωτές σε επιλογές φιλικές προς το περιβάλλον, καθώς η επιβάρυνση πρέπει να είναι ευθέως ανάλογη της ρύπανσης. Κλασικό παράδειγμα αποτελούν τα αυτοκίνητα, όπου κατά την άποψή μας πρέπει να αντικατασταθεί το τέλος ταξινόμησης από φορολογία που θα βασίζεται στις εκπομπές διοξειδίου του άνθρακα, στην κατανάλωση και τον όγκο και όχι στην ιπποδύναμη ή τον κυβισμό.

Τέλος, σε ότι αφορά στον τομέα της παραγωγής πρέπει να δοθεί έμφαση σε τομείς που χρησιμοποιούν ρυπογόνες τεχνολογίες ή παράγουν προϊόντα δύσκολα ανακυκλώσιμα και ιδιαίτερα επιβαρυντικά για το περιβάλλον (π.χ επιχειρήσεις που παράγουν πλαστικά προϊόντα).

Περιβαλλοντικοί φόροι:

Η φορολόγησή της ενέργειας που παράγεται από ρυπογόνο λιγνίτη με 0,01 €/kWh, θα συγκέντρωνε πάνω από 300 εκατ. € ετησίως. Η φορολόγηση των υγρών καυσίμων με 0,01 €/λίτρο, θα συγκέντρωνε πάνω από 150 εκατ. € ετησίως. Συνολικά λοιπόν, η φορολόγηση αυτή θα μπορούσε να αποφέρει περί τα 450 εκατ. € ετησίως.

Επειδή η φορολόγηση αυτή θα πλήξει και τα χαμηλά εισοδήματα, είναι λογικό να υπάρξει κάποιο ανταποδοτικό όφελος προς τους οικονομικά ασθενέστερους. Τα χρήματα από την επιβολή φόρου στην ενέργεια θα μπορούσαν να κατανεμηθούν ενδεικτικά ως εξής:

-50% των εσόδων ως ενίσχυση των κονδυλίων στα συνταξιοδοτικά ταμεία, τα οποία με την σειρά τους θα μπορούσαν να επενδύσουν.

-50% των εσόδων ως ενίσχυση του εθνικού σχεδίου δράσης για την εξοικονόμηση ενέργειας και την προώθηση των καθαρών ενεργειακών τεχνολογιών, αποβλέποντας, μεταξύ άλλων, στη σημαντική μείωση των αερίων του θερμοκηπίου.

Βάσει των παραπάνω προτείνουμε:

- **Οι ρύποι, οι εκπομπές και οι πρώτες ύλες να φορολογούνται ανάλογα με την επιβάρυνση που προκαλούν στο περιβάλλον.** Τα πρόσθετα έσοδα από την περιβαλλοντική φορολογία να χρησιμοποιηθούν για ελάφρυνση της φορολογίας εργασίας.

- Ο φορολογικός νόμος 3522 (ΦΕΚ 276Α, 22-12-2006) προβλέπει έκπτωση δαπανών από το εισόδημα (σε ποσοστό 20% της δαπάνης) για ορισμένα μέτρα εξοικονόμησης, αποκλείοντας όμως, χωρίς εμφανή λόγο, διάφορες τεχνολογίες και παρεμβάσεις. Προφανώς η κατάσταση αυτή πρέπει να αντιμετωπιστεί άμεσα. Συγκεκριμένα προτείνουμε:

-Η μείωση να μη γίνεται στο φορολογητέο εισόδημα αφού κάτι τέτοιο ευνοεί κυρίως τα υψηλά εισοδήματα, αλλά να εκπίπτει ένα συγκεκριμένο ποσοστό της δαπάνης (π.χ. να υπάρχει έκπτωση φόρου ίση με το 30% της δαπάνης).

-Σε περίπτωση που επιλεγεί το σημερινό μοντέλο (έκπτωση από το φορολογητέο εισόδημα) να εκπίπτει το 100% της δαπάνης και όχι το 20% όπως ισχύει σήμερα.

-Να προστεθούν στις παρεμβάσεις και τεχνολογίες που δικαιούνται φορολογικών ελαφρύνσεων και άλλα μέτρα εξοικονόμησης καθώς και όλες οι μορφές ΑΠΕ για τον κτιριακό τομέα (επεμβάσεις βιοκλιματικού χαρακτήρα, λέβητες βιομάζας, γεωθερμικές αντλίες θερμότητας, ηλιοθερμικά συστήματα για θέρμανση ή/και ψύξη, φωτοβολταϊκά, μικρές ανεμογεννήτριες κλπ).

- **Μειωμένος Φ.Π.Α. για τεχνολογίες εξοικονόμησης και ΑΠΕ.** Αν και αρκετές χώρες εφαρμόζουν μειωμένο Φ.Π.Α. στην προμήθεια ορισμένων πράσινων τεχνολογιών και προϊόντων, η Ελλάδα δεν έκανε χρήση του δικαιώματος που της παρείχε η 6^η Οδηγία (77/388/ΕΟΚ) για επιβολή χαμηλότερων συντελεστών Φ.Π.Α. σε τεχνολογίες και υπηρεσίες που αποδεδειγμένα εξοικονομούν ενέργεια και προστατεύουν το περιβάλλον. Την ίδια ώρα, η Ελλάδα εφαρμόζει χαμηλότερους συντελεστές Φ.Π.Α. στο φυσικό αέριο και τον ηλεκτρισμό (9%), που αντικειμενικά αντιστρατεύονται τεχνολογίες όπως τα ηλιοθερμικά στα οποία ισχύει ο συντελεστής Φ.Π.Α. 19%.

- **Φορολογικά μέτρα για τη διευκόλυνση των οικιακών εφαρμογών φωτοβολταϊκών.** Ο νόμος 3468/06 για τις ΑΠΕ δίνει, για πρώτη φορά, το δικαίωμα σε οικιακούς καταναλωτές να πωλούν την παραγόμενη από φωτοβολταϊκά ηλεκτρική ενέργεια έναντι μιας καθορισμένης από το νόμο τιμής. Το κατ' αρχήν θετικό αυτό μέτρο όμως κινδυνεύει να μείνει στα χαρτιά στην περίπτωση των οικιακών μικροπαραγωγών, αφού για να πωλήσει κανείς ηλεκτρική ενέργεια στον ΔΕΣΜΗΕ ή τη ΔΕΗ, κατά περίπτωση, θα πρέπει να ανοίξει βιβλία στην εφορία και να κάνει περιοδικές δηλώσεις ΦΠΑ, και μάλιστα για μικροποσά, αφού τα οικιακά συστήματα δεν είναι εξ ορισμού μεγάλες ενεργειακές επενδύσεις. Απόρροια αυτού του γεγονότος είναι ότι ενώ έχουν περάσει 2 χρόνια από την ψήφιση του νόμου, δεν έχουμε ακόμη οικιακές εφαρμογές φωτοβολταϊκών. Για το λόγο αυτό, προτείνουμε **να υπάρξει διαφορετική μεταχείριση των οικιακών συστημάτων σε σχέση με τις εμπορικές εφαρμογές.** Ειδικότερα προτείνουμε:

-Ο οικιακός καταναλωτής που εγκαθιστά φωτοβολταϊκό σύστημα και διαθέτει την παραγόμενη ενέργεια στο δίκτυο να μη θεωρείται επιτηδευματίας. Η παραπάνω ρύθμιση σημαίνει ότι θα μπορέσει να απαλλαχθεί από την τήρηση βιβλίων και

αποδείξεων του Κώδικα Βιβλίων και Στοιχείων που προβλέπονται από τη σχετική φορολογική νομοθεσία.

-ειδικά για τους οικιακούς μικροπαραγωγούς, απαλλαγή από τον Φ.Π.Α. και τη φορολογία εισοδήματος για τα συγκεκριμένα έσοδα που προέρχονται από τη διάθεση ηλιακού ηλεκτρισμού.

11. Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ

Οποιοδήποτε φορολογικό σύστημα, έστω το τελειότερο σε νομικό επίπεδο δεν είναι αποτελεσματικό χωρίς αξιόπιστο φορολογικό μηχανισμό, και αξιόπιστες γενικά φορολογικές υπηρεσίες. Παρά τα μεγάλα βήματα που έγιναν στην Ευρώπη τις δεκαετίες του '80 και '90 στην οργάνωση και τον εκσυγχρονισμό των φορολογικών υπηρεσιών, η χώρα μας προτίμησε τις κινήσεις εντυπωσιασμού και τα εγκαίνια προγραμμάτων και υπηρεσιών τα οποία μόλις έσβησαν τα φώτα της δημοσιότητας, απέδειξαν την ζοφερή πραγματικότητα και την αναποτελεσματικότητά τους. Η λειτουργία γενικά της φορολογικής διοίκησης πρέπει να αντιμετωπισθεί με ολοκληρωμένο και μακρόπνοο σχεδιασμό και να εντάσσεται σαν τμήμα στον γενικότερο σχεδιασμό του φορολογικού θεσμικού πλαισίου. Πρέπει πρώτα να αποσαφηνιστεί τι φορολογικό σύστημα θέλουμε και μετά να καταλήξουμε στην μορφή της οργάνωσης των υπηρεσιών που θα το υλοποιήσουν. Η πρόταση αυτή όσο απλή και να ακούγεται, δεν εφαρμόστηκε ποτέ στο Υπουργείο Οικονομικών!

Η σημερινή κατάσταση

Παρά τα όσα βήματα έχουν γίνει στην οργάνωση των φορολογικών υπηρεσιών, η πραγματικότητα είναι ότι οι υπηρεσίες αυτές παραμένουν αναποτελεσματικές και ταλαιπωρούν φορολογούμενους, εφοριακούς και επιχειρήσεις.

Συγκεκριμένα:

-Καθημερινά χιλιάδες πολίτες δαπανούν πολύτιμες εργατοώρες σε τεράστιες ουρές, σε πολυδαίδαλες διαδικασίες, μέσα σε κτίρια χωρίς στοιχειώδεις συνθήκες υγιεινής και ασφάλειας και χωρίς καμία πρόνοια για τα ΑΜΕΑ.

-Η μηχανοργάνωση των υπηρεσιών καρκινοβατεί, δεν έχει σαφή ημερομηνία λήξης (για όλες τις υπηρεσίες και τις διαδικασίες στο Υπουργείο Οικονομικών) και δεν μπορεί να αντιμετωπίσει ορισμένες φορές, απλές ανάγκες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι φορολογικές δηλώσεις φυσικών προσώπων εκκαθαρίζονται πολλούς ΜΗΝΕΣ, από την υποβολή τους. Επίσης ελεγκτές ολοκληρώνουν (;) ελέγχους επιχειρήσεων, χωρίς να διαθέτουν όλες τις φορολογικές διασταυρώσεις μηχανογραφικών στοιχείων για τα έτη που ενδιαφέρονται. Η κατάσταση αυτή ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ να συνεχίσει και πρέπει ΑΜΕΣΑ να γίνει κάτι. Ο ΣΥΝ προτείνει:

1. Προγραμματισμός και λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων, ώστε σε ένα ορατό βάθος χρόνου (π.χ. το 2015) οι φορολογικές υπηρεσίες να λειτουργούν χωρίς να απαιτείται η παρουσία του πολίτη στις εφορίες, παρά μόνο για ειδικούς ή έκτακτους λόγους. Στις περιπτώσεις αυτές η επαφή του πολίτη με τον εφοριακό να γίνεται μόνο σε ειδικούς χώρους υποδοχής και εξυπηρέτησης. Κάθε άλλη επαφή του φορολογούμενου με την εφορία, να γίνεται μέσω τηλεφώνου, διαδικτύου, της τηλεμοιοτυπίας (fax), κλασσικής αλληλογραφίας κλπ. Προτείνουμε την συλλογή των στοιχείων που αφορούν τις φορολογικές δηλώσεις των μισθωτών και συνταξιούχων, από το ίδιο το Υπουργείο Οικονομικών (από εργοδότες, τράπεζες, ταμεία κλπ). Την αποστολή στον φορολογούμενο προεκτυπωμένης δήλωσης μαζί με την σχετική εκκαθάριση. Ο φορολογούμενος είτε αποδέχεται την δήλωση, είτε απευθύνεται στην εφορία του για πιθανό λάθος.

2. Καθιέρωση υποχρέωσης για την εφορία, να συλλέγει αυτή κάθε δικαιολογητικό ή στοιχείο που της είναι απαραίτητο, στην επαφή της με τον πολίτη, από άλλες υπηρεσίες – φορείς του Δημοσίου (Τράπεζες, Ταμεία κλπ). Είναι απαράδεκτο σήμερα ο πολίτης να δηλώνει ΚΑΘΕ χρόνο κάτι που έχει δηλώσει (πχ ακίνητο που κατοικεί) ή να πρέπει να καταθέτει στοιχεία, που ήδη έχει η Δ.Ο.Υ. (πχ συμβόλαιο αγοράς ακινήτου).

3. Καθιέρωση ενός μόνο αριθμού που θα αντικαταστήσει τους αριθμούς ταυτότητας, φορολογικού μητρώου, μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης (ΑΜΚΑ) κλπ. Η χορήγηση αυτού του αριθμού σε κάθε πολίτη με την γέννησή του από φορέα της Αυτοδιοίκησης και όχι της εφορίας.

4. Πλήρης μηχανοργάνωση όλων των υπηρεσιών και όλων των διαδικασιών του Υπουργείου Οικονομικών, το αργότερο μέσα στο 2012! Η ένταξη αυτής της μηχανοργάνωσης, σε ένα γενικότερο σχεδιασμό μηχανοργάνωσης του Δημόσιου τομέα και η δυνατότητα διασύνδεσής του με τράπεζες, μεγάλους οργανισμούς κλπ.

5. Καθιέρωση της λογιστικής τυποποίησης σε όλες τις μεγάλες επιχειρήσεις και εφαρμογή πολιτικών, που εξυγιάνουν τις αδιαφανείς και νόθες λογιστικές πρακτικές, που εφαρμόζουν σήμερα οι επιχειρήσεις, ώστε να προστατευτούν οι επενδύσεις και τα δημόσια οικονομικά από τις απάτες και η οικονομία από την κατάρρευση.

6. Κατάργηση του φορολογικού απορρήτου και η χορήγηση κάθε στοιχείου ζητείται, εκτός αυτών που αφορούν την ασφάλεια του πολίτη (πχ Διευθύνσεις, ειδικά οικονομικά στοιχεία και χαρακτηριστικά κλπ)

7. Διαφάνεια στη λειτουργία των φορολογικών υπηρεσιών. Παρακολούθηση και τεκμηρίωση των υποθέσεων που επιλέγονται για έλεγχο, των αποτελεσμάτων του ελέγχου, καθώς και της τελικής έκβασης της υπόθεσης μέχρι αυτή να οριστικοποιηθεί, μέσα από συμβιβασμό ή δικαστική απόφαση.

8. Δημιουργία μόνιμου ηλεκτρονικού μητρώου φορολογικών ελεγκτών, στο οποίο θα καταγράφονται και θα παρακολουθούνται διαρκώς:

-Η πορεία και το αποτέλεσμα των υποθέσεων που ελέγχθηκαν ή ελέγχονται.

-Η σύνθεση της υπηρεσιακής δομής των υπηρεσιών που υπηρέτησε και υπηρετεί ο ελεγκτής.

-Η σύνθεση των ηγεσιών των επιχειρήσεων που ελέγχθηκαν και ελέγχονται καθώς και των οικονομικών υπευθύνων – λογιστών τους, ανά ελεγκτή.

9. Θέσπιση συγκεκριμένου πλαισίου με μετρήσιμα και διαφανή κριτήρια, για την αξιοκρατική επιλογή, προαγωγή, μετακίνηση, επιμόρφωση κλπ του προσωπικού των εφοριών. Διενέργεια ανά τακτά χρονικά διαστήματα γραπτών διαγωνισμών, από ανεξάρτητο φορέα για την επιλογή των προϊσταμένων μικρών εφοριών, προϊσταμένων τμημάτων και των ελεγκτών. Επιλογή προϊσταμένων μεγάλων εφοριών και Διευθύνσεων της Κεντρικής υπηρεσίας, καθώς και Γενικών Διευθυντών από διαδικασία ανάλογη με την επιλογή διοικητών ΔΕΚΟ από την Βουλή. Το σημαντικότερο όλων είναι η διασφάλιση αξιοκρατικών διαδικασιών ανέλιξης του προσωπικού βάσει αυστηρών αντικειμενικών κριτηρίων (χρόνια προϋπηρεσίας, ειδικά σεμινάρια επιμόρφωσης, πιθανές εξετάσεις) χωρίς τη δυνατότητα παρέμβασης της

πολιτικής ηγεσίας. Η δομή της δημόσιας διοίκησης, πόσο μάλλον της εφορίας, δεν μπορεί να εξαρτάται από το ποιος ή ποια βρίσκεται στη θέση του Υπουργού ή του Γενικού Γραμματέα. Η αποκομματικοποίηση της διαδικασίας εξέλιξης του προσωπικού αποτελεί το εκ των ων ουκ άνευ ενός αδιάφθορου συστήματος δημόσιας διοίκησης.

10. Αναβάθμιση, και διοικητική ανεξαρτησία των οικονομικών επιθεωρητών. Καθορισμός πρότυπων διαδικασιών με στόχο την ουσιαστική τους λειτουργία.

11. Διαρκής προσπάθεια για την πάταξη της διαφθοράς και η αναζήτηση των πραγματικών αιτιών που τη συντηρούν. Ουσιαστική εφαρμογή του πόθεν έσχες για όσους εμπλέκονται στον καταλογισμό και την είσπραξη της φορολογητέας ύλης

12. Καθιέρωση κινήτρων στην επιχείρηση για την αποκάλυψη διεφθαρμένων εφοριακών. Καθιέρωση κινήτρων στους ελεγκτές, για την αποκάλυψη διεφθαρμένων επιχειρηματιών και λογιστών. Λήψη μέτρων για να μην κατηγορηθούν άδικα πολίτες και να προφυλαχθούν υπάλληλοι από σκηνοθετημένες πρακτικές.

13. Καθιέρωση βαθμού συνυπευθυνότητας των προϊσταμένων (επόπτη και διευθυντή) του ελεγκτή που παραπέμπεται για υπόθεση διαφθοράς.

14. Ριζική αναδιοργάνωση του Υπουργείου Οικονομικών (Δ.Ο.Υ., ελεγκτικά κέντρα, ΥΠΠΕ κλπ). Οι οποίες αποφάσεις ληφθούν, μετά από ουσιαστικό διάλογο με το συνδικαλιστικό κίνημα του χώρου, πρέπει να έχουν τεκμηριωμένη αξιολόγηση και να αντιμετωπίζουν τις σύγχρονες ανάγκες χωροταξικά, αριθμητικά κλπ.

15. Κάθε διαδικασία που αφορά παραλαβή, επεξεργασία, εκκαθάριση και έλεγχο φορολογικών δηλώσεων πρέπει να γίνεται από δημόσιους υπαλλήλους και δημόσιες υπηρεσίες. Επίσης, η πληρωμή των φορολογικών υποχρεώσεων, πρέπει να μπορεί να γίνεται και από δημόσιες υπηρεσίες. Αυτά απαιτούν η ανεξαρτησία και η ουδετερότητα της φορολογικής διοίκησης, απέναντι σε διαπλοκές κάθε είδους.

12. ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗΣ

Το πρόβλημα της φοροδιαφυγής αποτελεί το σημαντικότερο ίσως πρόβλημα που αντιμετωπίζει το φορολογικό σύστημα. Για το Συνασπισμό, το πρόβλημα δεν σχετίζεται μόνο με την διαφυγή εσόδων για το κράτος, αλλά κυρίως με την κουλτούρα που καλλιεργεί στον πολίτη. Χωρίς να παραβλέπουμε τις συνθήκες που την γενούν πρέπει να τονίσουμε ότι η φοροδιαφυγή είναι βαθύτατα αντικοινωνική συμπεριφορά και δεν δικαιολογείται όποιος και να την υιοθετεί. Κατανοούμε τις αιτίες που την δημιουργούν αλλά δεν την δικαιολογούμε.

Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας έχουν τεράστια ευθύνη, γιατί επί δεκαετίες εκπαίδευσαν την κοινωνία στο να φοροδιαφεύγει, με αποτέλεσμα σήμερα η πρακτική της φοροδιαφυγής να αφορά εξαιρετικά διευρυμένα στρώματα της κοινωνίας. Βάσει των παραπάνω για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής πρέπει ταυτόχρονα να αντιμετωπιστεί τόσο ο άδικος χαρακτήρας του φορολογικού συστήματος, όσο και να καλλιεργηθεί μια ισχυρή «φορολογική συνείδηση» στους πολίτες.

Πρέπει επίσης να τονιστεί ότι η πάταξη της φοροδιαφυγής συνιστά κυρίως πολιτική απόφαση. Η ελληνική πολιτεία διαθέτει και τους μηχανισμούς και το προσωπικό προκειμένου να αντιμετωπιστεί αυτό το πρόβλημα. Αυτό που ποτέ δεν έγινε ήταν να παρθεί η πολιτική απόφαση. Η δυνατότητα εκτεταμένης φοροδιαφυγής που δόθηκε από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας, λειτούργησε ως «βαλβίδα ασφαλείας» για τον περιορισμό των συνεπειών ενός άδικου φορολογικού συστήματος. Ακόμα όμως και αυτή η δυνατότητα είναι ταξικά φορτισμένη. Εκτός του γεγονότος ότι δεν έχουν όλοι την δυνατότητα να φοροδιαφύγουν, πρέπει να τονίσουμε ότι διαφωνούμε κάθετα με όσους υποστηρίζουν ότι η φοροδιαφυγή είναι πράξη «ταξικής συνείδησης» ή κάποιου τύπου «δικαιοσύνης από τα κάτω». Διαφωνούμε γιατί υποστηρίζουμε ότι τα κοινωνικά προβλήματα πρέπει να λύνονται μέσα από συλλογικές διεκδικήσεις και όχι μέσα από ατομικές στρατηγικές οι οποίες σε τελευταία ανάλυση επιδεινώνουν το άδικο της κατάστασης.

Αναγνωρίζουμε ωστόσο ότι η πάταξη της φοροδιαφυγής θα παραμείνει σύνθημα κενό περιεχομένου στο μέτρο που δεν αντιμετωπιστούν τρία καίρια χαρακτηριστικά του φορολογικού μας συστήματος. Το πρώτο που αφορά τον άδικο χαρακτήρα του και το δεύτερο που αφορά την οργάνωση και λειτουργία της φορολογικής διοίκησης θεωρούμε ότι μπορούν να αντιμετωπιστούν στο πλαίσιο των προτάσεων που διατυπώσαμε παραπάνω.

Το τρίτο χαρακτηριστικό αφορά τα φαινόμενα διαφθοράς και χρηματισμού. Αποτελεί κοινό μυστικό, το οποίο κανείς δεν παραδέχεται, ότι όλο το σύστημα φορολογικών ελέγχων, πιστοποίησης των φορολογικών υποχρεώσεων και επιβολής των σχετικών προστίμων υπόκειται σε άγραφους νόμους με δωροδοκίες και διαφόρων ειδών εξυπηρετήσεις με το αζημίωτο.

Η ευθύνη για την κατάσταση αυτή ανήκει ΚΥΡΙΩΣ στην εκάστοτε πολιτική και υπηρεσιακή ηγεσία η οποία φυσικά συντονίζει, επωφελείται και χρησιμοποιεί τον φορολογικό μηχανισμό για συναλλαγές κάθε είδους.

Είναι προφανές βέβαια ότι και τμήμα των εργαζομένων στις ελεγκτικές υπηρεσίες έχει ευθύνη για αυτή την κατάσταση. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για τον γιατρό που παίρνει φακελάκι, δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για τον εφοριακό που

λαδώνεται. Δεν είναι αριστερή η άποψη που επιλέγει να κρύψει κάτω από το χαλί τις ευθύνες των εργαζομένων. Δεν είναι αριστερή διότι έτσι αναπαράγεται ένα ιδιότυπο καθεστώς τρομοκρατίας απέναντι σε όσους επιλέγουν να κάνουν με συνέπεια την δουλειά τους, αφού δεν είναι λίγες οι φορές που βρέθηκαν στα δικαστήρια και τέθηκαν σε διαθεσιμότητα υπάλληλοι που επέλεξαν να αντιταχθούν στο σύστημα και κατήγγειλαν αυτές τις πρακτικές. Δεν είναι αριστερή, γιατί αυτή η κατάσταση στοχοποιεί όλους τους εργαζόμενους αδιαφοροποίητα και χρησιμοποιείται ως άλλοθι προκειμένου να περάσουν οι πλέον αντεργατικές ρυθμίσεις που επιδεινώνουν την θέση τους, να ανοίξουν τον δρόμο σε «αδιάφθορους ιδιώτες», να συκοφαντήσουν κάθε τι ΔΗΜΟΣΙΟ για να ωφεληθούν από την έλευση του ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ!

Η αντιμετώπισή όμως της διαφθοράς δεν μπορεί να στηρίζεται σε φραστικές απειλές του στιλ «τέτοιες συμπεριφορές δεν θα γίνουν ανεκτές» που ενίοτε εκστομίζονται από τους υπουργούς Οικονομικών για τα μάτια του κόσμου. Η αντιμετώπιση της διαφθοράς οφείλει να στηρίζεται σε σαφείς δομές και αξιόπιστες και διαφανείς διαδικασίες.

13. ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Ο τακτικός φορολογικός έλεγχος να είναι αποτέλεσμα τόσο τυχαίου δείγματος, όσο και δείγματος που θα καθορίζεται με βάση το αντικείμενο, την πορεία των οικονομικών στοιχείων διαφόρων κλάδων και την ύπαρξη στοιχείων που τον καθιστούν απαραίτητο. Επιχειρήσεις Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, Εργοληπτών Δημοσίων Έργων, Χρηματοπιστωτικά Ιδρύματα θα περιλαμβάνονται υποχρεωτικά στο παραπάνω δείγμα.

- ▶ Να διασφαλισθεί τόσο η ακεραιότητα της διαδικασίας επιλογής της επιχείρησης που θα ελεγχθεί, όσο και όλου του ελέγχου.
- ▶ Να έχει ο ελεγκτής σε ηλεκτρονική μορφή, όλα τα στοιχεία από τα αρχεία των φορολογικών υπηρεσιών και τα στατιστικά στοιχεία από ομοειδείς επιχειρήσεις, για να μπορεί να οδηγηθεί σε σωστά συμπεράσματα.
- ▶ Παράλληλα με τον τακτικό φορολογικό έλεγχο, πρέπει να συνεχίζουν να υπάρχουν και τα άλλα είδη ελέγχου και οπωσδήποτε οι επανέλεγχοι κάθε μορφής.
- ▶ Να καθοριστεί πάγια διαδικασία καταγραφής, αξιολόγησης, τροποποίησης των εκπιπόμενων δαπανών των επιχειρήσεων, σύνηθες πεδίο αυθαίρετων ελεγκτικών διαπιστώσεων και κάθε μορφής συναλλαγών.
- ▶ Να καταργηθεί η θεώρηση των φορολογικών στοιχείων.
- ▶ Να καθιερωθούν διαδικασίες ελέγχου του ηλεκτρονικού εμπορίου.
- ▶ Η διαδικασία του ελέγχου πρέπει να αποτελεί μια τυποποιημένη διαδικασία βάσει εγγράφων και άλλων στοιχείων που ο ελεγκτής θα έχει στη διάθεσή του. Σε αυτή την κατεύθυνση μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιηθεί η μακροχρόνια εμπειρία άλλων ευρωπαϊκών κρατών που έχουν υιοθετήσει τέτοια συστήματα.
- ▶ Χρήση των δυνατοτήτων της πληροφορικής και των νέων τεχνολογιών. Η χρήση των νέων τεχνολογιών μπορεί να προσφέρει τα μέγιστα στην διαδικασία της διασταύρωσης στοιχείων και την αυτόματη καταγραφή των ασυνεπειών που εμφανίζονται, έτσι ώστε αφενός να καθίσταται δυσκολότερη η απόκρυψη εισοδημάτων, αφετέρου να μην είναι δυνατή η εκ των υστέρων παρέμβαση του «δαίμονα της εφορίας» για την αλλαγή των στοιχείων. Δυστυχώς, παρά το γεγονός ότι ξοδεύτηκαν εκατομμύρια ευρώ για την ανάπτυξη τέτοιων πληροφοριακών συστημάτων (taxis, elenxis) τα συστήματα αυτά υπολειπόμενα και οι πληροφορίες που καταγράφονται είναι εξαιρετικά περιορισμένες. Σε αυτή την κατεύθυνση προτείνουμε εκτός των «παραδοσιακών» στοιχείων που αποτελούν εισροή του συστήματος, να χρησιμοποιηθούν και άλλες πληροφορίες (πχ η κατανάλωση ρεύματος, οι καταθέσεις στους λογαριασμούς μισθοδοσίας του προσωπικού, η συσχέτιση με τους εθνικούς λογαριασμούς του κλάδου κλπ).
- ▶ Περιορισμός της επαφής ανάμεσα στον φορολογούμενο και στον ελεγκτή. Μετά την ολοκλήρωση της μηχανοργάνωσης και την αναδιοργάνωση των ελεγκτικών υπηρεσιών προτείνουμε η διαδικασία του ελέγχου να αναδιαμορφωθεί προκειμένου να περιοριστεί στο ελάχιστο, έως και να αποφευχθεί εντελώς, η επαφή του φορολογούμενου με τον ελεγκτή. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να εξασφαλιστεί ότι κατά την πρώτα στάδια του ελέγχου ο ελεγκτής δεν πρέπει να γνωρίζει τα στοιχεία (όνομα, διεύθυνση, υπεύθυνος κατά το νόμο) της επιχείρησης ή του φυσικού προσώπου του οποίου τα φορολογικά στοιχεία ελέγχει. Η διαδικασία του ελέγχου πρέπει να αποτελεί μια τυποποιημένη διαδικασία βάσει εγγράφων και άλλων στοιχείων που ο ελεγκτής θα έχει στη διάθεσή του. Σε αυτή την κατεύθυνση μπορεί και πρέπει να χρησιμοποιηθεί η

μακροχρόνια εμπειρία άλλων ευρωπαϊκών κρατών που έχουν υιοθετήσει τέτοια συστήματα.

► Περιορισμός των συναλλαγών σε μετρητά. Σήμερα είναι υποχρεωτικό οποιαδήποτε συναλλαγή ξεπερνά τα 15.000€ να πραγματοποιείται υποχρεωτικά μέσω προσωπικής επιταγής ή τραπεζικού λογαριασμού. Η εμπειρία έχει δείξει ότι πέρα από τις αναγκαίες βελτιώσεις (κυρίως για την αντιμετώπιση του προβλήματος των πλαστών τιμολογίων) το μέτρο έχει αποδώσει ικανοποιητικά. Στη βάση αυτή προτείνουμε να επεκταθεί το μέτρο προκειμένου να καλύψει όσες συναλλαγές υπερβαίνουν τις 5.000€.

► Υποχρεωτική μισθοδοσία μέσω τραπεζικού λογαριασμού. Η υποχρεωτική καταβολή της μισθοδοσίας μέσω τραπεζικού λογαριασμού μπορεί να παίξει σημαντικό ρόλο στην αποτύπωση των εισοδημάτων, των δαπανών αλλά και να αποτελέσει εργαλείο αντιμετώπισης της εισφοροδιαφυγής. Σε αυτή τη βάση προτείνουμε την θεσμοθέτηση της υποχρέωσης των επιχειρήσεων να πληρώνουν τους υπαλλήλους τους αποκλειστικά μέσω τραπεζικών λογαριασμών, και τα στοιχεία αυτά να αποτελούν εισροές του πληροφοριακού συστήματος της Εφορίας.

► Μεγιστοποίηση του βαθμού ένταξης της παραοικονομίας στη νόμιμη οικονομία με εξαίρεση τις εγκληματικές οικονομικές δραστηριότητες.

► Αξιοποίηση όλων των δυνατοτήτων των ελεγκτικών μηχανισμών.

► Αποτελεσματική εφαρμογή του πόθεν έσχεσ για όσους εμπλέκονται στον καταλογισμό και στην είσπραξη της φορολογητέας ύλης.

► Κατάργηση κάθε είδους απορρήτου (φορολογικό, τραπεζικό κλπ)

► Κατοχύρωση της διαφάνειας και της ουσιαστικής συμμετοχής των κοινωνικών φορέων στον έλεγχο.

14. ΔΙΕΘΝΗ ΘΕΜΑΤΑ

Τα θέματα φορολογίας (κυρίως μετά την κατάργηση των τελωνειακών συνόρων) δεν μπορεί να αντιμετωπίζονται με απομονωτικές, εθνοκεντρικές ή δογματικές λογικές. Πρέπει να μελετούν, αναλύουν και αντιμετωπίζουν τα όσα γίνονται στις γειτονικές χώρες, τα θέματα ανταγωνισμού αλλά και την εμπειρία άλλων χωρών.

Βασικές προτάσεις σχετικά με το θέμα:

1) Η θεσμοθέτηση, σε επίπεδο κατ' αρχήν Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατώτατων ορίων στους συντελεστές φορολόγησης των εταιρειών. Να αποτραπεί δηλαδή ο φορολογικός ανταγωνισμός ο οποίος οδηγεί στο κοινωνικό ντάμπινγκ.

2) Να επανεξεταστεί με τελικό στόχο την κατάργηση η οικονομική δραστηριότητα στην χώρα μας των υπεράκτιων εταιρειών (off shore) και να καταβληθεί προσπάθεια για παρόμοια απαγόρευση σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης. Να υπάρξει πανευρωπαϊκή πρωτοβουλία για τους φορολογικούς παραδείσους.

3) Με το νομοσχέδιο (ν/σ *"Ρυθμίσεις στο φορολογικό καθεστώς των συνδεδεμένων εταιρειών & άλλες διατάξεις"* 09/03/2006) θεσμοθετήθηκαν μηχανισμοί δυνητικής διευρωπαϊκής φοροδιαφυγής. Αυτό βέβαια έχει ήδη γίνει με την Οδηγία 90435 που ενσωματώθηκε στο νόμο 2578/98. Με εκείνη ήδη την Οδηγία απαλλάσσονται τα μερίσματα από την παρακράτηση φόρου στην πηγή, εφόσον αυτά καταβάλλονται από μια θυγατρική που λειτουργεί στην Ελλάδα σε μια μητρική που λειτουργεί σε άλλη χώρα. Αν δηλαδή, έχουμε ένα παράρτημα μιας πολυεθνικής στην Ελλάδα και δώσει μέρος των κερδών που πραγματοποιεί στην Ελλάδα στη μητρική του εταιρεία, τα κέρδη αυτά δεν θα φορολογηθούν στην Ελλάδα. Θα φορολογηθούν στην άλλη χώρα. Με το νομοσχέδιο (ν/σ *"Ρυθμίσεις στο φορολογικό καθεστώς των συνδεδεμένων εταιρειών & άλλες διατάξεις"* 09/03/2006) διατηρείται αυτή η δυνατότητα και επεκτείνεται το πεδίο εφαρμογής της σε περισσότερες κατηγορίες επιχειρήσεων. Επίσης, μειώνεται και το όριο, το κριτήριο του πια εταιρεία είναι θυγατρική μιας άλλης. Μπορεί ακόμα και με ένα 10% συμμετοχή να θεωρείται θυγατρική. Καθίσταται προφανές λοιπόν, ότι πρέπει να καταβληθούν προσπάθειες προκειμένου να καταργηθούν ή έστω να τροποποιηθούν ριζικά τα παραπάνω νομοθετήματα.

4) Συμμετοχή στη διεθνή πρωτοβουλία για την καθιέρωση του φόρου Tobin , δηλαδή την επιβολή ειδικής φορολογίας στις διασυνοριακές βραχυπρόθεσμες κινήσεις κεφαλαίων.

15. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΤΑΡΤΙΣΗΣ-ΨΗΦΙΣΗΣ-ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

15.1 ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Η κατάθεση του προϋπολογισμού έχει καταγραφεί πλέον σαν γεγονός με το οποίο όλοι ασχολούνται στο τέλος του χρόνου, περισσότερο σαν ένα έθιμο, παρά σαν διερεύνηση και σχεδιασμό της οικονομικής πολιτικής του επόμενου έτους. Η απουσία αξιοπιστίας και εγκυρότητας από ΌΛΟΥΣ τους προϋπολογισμούς είναι κάτι το δεδομένο, ακόμη και για το ίδιο το Υπουργείο Οικονομικών το οποίο π.χ. στο θέμα των φορολογικών εσόδων, διαφημίζει κατά καιρούς την προσέγγιση στους αρχικούς στόχους, θεωρώντας τους εξ' αρχής ανεκπλήρωτους!

Η κριτική που γίνεται συνήθως στον προϋπολογισμό αφορά κυρίως το περιεχόμενό του, αφήνοντας στην άκρη τη διαδικασία κατάρτισης, ψήφισης και υλοποίησής του.

Ο προϋπολογισμός καθορίζει οικονομικούς στόχους. Το περίεργο μέχρι σήμερα είναι ότι το Υπουργείο Οικονομικών **πρώτα καθορίζει** τους οικονομικούς στόχους **και μετά ψηφίζει** τα φορολογικά νομοσχέδια, με τα οποία υλοποιούνται αυτοί οι στόχοι! Αυτή η δυσαρμονία μεταξύ στόχων και πρακτικής πρέπει να αλλάξει και να κατατίθεται μαζί με τον προϋπολογισμό **ένα και μόνο** φορολογικό νομοσχέδιο, το οποίο θα αφορά τα φορολογικά έσοδα του επόμενου έτους. Μ' αυτό τον τρόπο θα περιοριστεί και η πολυνομία, που ταλανίζει εδώ και δεκαετίες το φορολογικό δίκαιο της χώρας μας.

Η δημοσιοποίηση του προσχεδίου του προϋπολογισμού από την κυβέρνηση πρέπει να γίνεται αρκετούς μήνες πριν από το τέλος του έτους. Τη δημοσιοποίησή του πρέπει να ακολουθεί:

α) Αναλυτική έκθεση για την υλοποίηση του προηγούμενου (μέχρι τη στιγμή εκείνη) προϋπολογισμού, μαζί με αναλυτικές εκθέσεις για τις τυχόν αποκλίσεις

β) Τα προγράμματα και τα αναλυτικά οικονομικά στοιχεία επιχειρήσεων, οργανισμών και ασφαλιστικών ταμείων του Δημοσίου.

Στόχος της έγκαιρης δημοσιοποίησης του προσχεδίου είναι να γίνει ευρύς κοινωνικός διάλογος μεταξύ:

- ▶ Συνδικαλιστικών οργανώσεων
- ▶ Εργοδοτικών οργανώσεων
- ▶ Πολιτικών φορέων
- ▶ Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων
- ▶ Ερευνητικών φορέων
- ▶ Αυτοδιοίκησης
- ▶ Διαφόρων κοινωνικών φορέων

και φυσικά της ίδιας της κυβέρνησης με συγκεκριμένη μεθοδολογία και χρονικό ορίζοντα. Ο διάλογος αυτός πρέπει να οργανώνεται από συγκεκριμένο φορέα (π.χ. Βουλή, ΟΚΕ, Οικονομικό Πανεπιστήμιο κ.α) και να καταλήγει σε συγκεκριμένες προτάσεις. Οι όποιες προτάσεις πάνω στον προϋπολογισμό τον οποίο θα προτείνει η κυβέρνηση, πρέπει να είναι επιστημονικά τεκμηριωμένες και κυρίως να δικαιολογούν τη μεταβολή των ποσών των λογαριασμών με τρόπο πειστικό και βασισμένο στα δεδομένα της πραγματικής οικονομίας. Πρόταση δηλαδή για αύξηση κάποιου

κονδυλίου πρέπει να συνοδεύεται με αντίστοιχη μείωση κάποιου άλλου ή με αύξηση των εσόδων του προϋπολογισμού από συγκεκριμένη πηγή με αιτιολογημένο τρόπο.

Όλες οι προτάσεις που θα προκύπτουν μέσα από τον διάλογο, θα κατατίθενται στη Βουλή δύο μήνες πριν την ψήφισή του.

15.2 ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΨΗΦΙΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Η συζήτηση του προϋπολογισμού στη Βουλή, όπως γίνεται σήμερα φυσικά και δεν είναι συζήτηση, αφού τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει και στους ασφυκτικούς χρόνους που ορίζει ο κανονισμός της Βουλής κανένας επί της ουσίας διάλογος δεν μπορεί να γίνει.

Είναι απαραίτητη η τροποποίηση του κανονισμού με τις εξής βασικές προτάσεις:

Α) Ο προϋπολογισμός πρέπει να διασπάται ανά Υπουργείο και να συζητείται στις αρμόδιες επιτροπές της Βουλής και να μην κουβεντιάζετε μόνο στη διαρκή επιτροπή οικονομικών υποθέσεων.

Β) Ο προϋπολογισμός πρέπει να κατατίθεται στη Βουλή 2 μήνες πριν από την ψήφισή του. Μέχρι τότε δικαίωμα συμπληρώσεων, τροποποιήσεων ή σχεδιασμού ενός τελείως διαφορετικού προϋπολογισμού θα έχουν δικαίωμα να καταθέσουν οι φορείς που συμμετέχουν στον κοινωνικό διάλογο, όπως αυτός αναλύθηκε προηγούμενα. Για την αποφυγή πολυάριθμων δημαγωγικών ή ατεκμηρίωτων προτάσεων, ο φορέας που θα συντονίσει τον κοινωνικό διάλογο θα προκαθορίζει την μορφή, την τεκμηρίωση, καθώς και τη διαδικασία που απαιτείται.

Γ) Η ψηφοφορία επί του προϋπολογισμού πρέπει να γίνεται με δύο σειρές ψηφοφοριών, μία γενική κατά υπουργεία-νομαρχίες και μία κατά τα ειδικότερα κεφάλαια εσόδων-εξόδων κάθε υπουργείου.

Δ) Οι διαρκείς επιτροπές θα διατυπώνουν γνώμη πάνω στα προγράμματα και τα οικονομικά στοιχεία επιχειρήσεων, οργανισμών και ασφαλιστικών ταμείων του Δημοσίου, τα οποία θα έχουν κατατεθεί μαζί με τον προϋπολογισμό.

15.3 ΕΛΕΓΧΟΣ ΥΛΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΫΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Το εθιμικό γεγονός του ετήσιου προϋπολογισμού, εκτός των άλλων, αποδεικνύεται και από την αδιαφορία για την υλοποίησή του, καθώς και από την απουσία μηχανισμών ουσιαστικού ελέγχου.

Αυτό βεβαίως εξυπηρετεί την κάθε κυβέρνηση, μια και παρ' όλο που οι όποιες προβλέψεις της δεν πραγματοποιούνται, δεν χρειάζεται να απολογηθεί γι' αυτό.

Προτείνουμε να αλλάξει σ' αυτό το σημείο ο κανονισμός της Βουλής και να δοθεί η δυνατότητα στη διαρκή επιτροπή οικονομικών υποθέσεων να ελέγχει σε μηνιαία βάση την ομαλή υλοποίηση του προϋπολογισμού. Για την εξυπηρέτηση αυτού του στόχου, η επιτροπή μπορεί να συστήσει ομάδα εργασίας από ειδικούς που θα επιλέξει η ίδια (στελέχη Υπουργείου Οικονομικών, Τραπέζης της Ελλάδος, ορκωτούς λογιστές, επιθεωρητές Υπουργείου Οικονομικών, καθηγητές ΑΕΙ κτλ.).

Η επιτροπή πρέπει να έχει άμεση πρόσβαση σε οποιοδήποτε στοιχείο ζητήσει από Υπουργείο, επιχειρήσεις και οργανισμούς του Δημοσίου και να συντάσσει

διμηνιαία έκθεση με παρατηρήσεις, στις οποίες οι αρμόδιοι υπουργοί ή διοικητές ή διευθυντές πρέπει να απαντούν μέσα σε δέκα μέρες.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

Με τη φορολογική πολιτική της κυβέρνησης διαιωρίζεται η διαχρονικά υψηλή φορολόγηση των εισοδημάτων από εργασία στη χώρα μας (σε σχέση με την Ε.Ε.) και η αντίστοιχα χαμηλή φορολόγηση των εισοδημάτων (βλ. Πίνακα Β.7.) του κεφαλαίου. Χαρακτηριστική είναι επίσης η υποφορολόγηση της συσσωρευμένης περιουσίας στη χώρα μας. Όπως δείχνει ο Πίνακας Β.8. οι φόροι επί της συσσωρευμένης περιουσίας όχι μόνο είναι πολύ χαμηλότεροι στη χώρα μας, αλλά και μειώνονται από το 2000 και μετά, όταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυξάνουν. Το πρώτο στοιχείο που αναδεικνύεται από τον πίνακα αυτό είναι ότι το ποσοστό συμμετοχής των εσόδων από τη φορολόγηση της συσσωρευμένης περιουσίας στην Ελλάδα είναι περίπου το 50% κάτω από το μέσο όρο της Ευρώπης. Το δεύτερο είναι ότι τα έσοδα από τη φορολόγηση του πλούτου στην Ελλάδα διαχρονικά μειώνονται, ενώ σε όλη την Ευρώπη αυξάνονται.

Την περίοδο 2000-2005 τα έσοδα από τη φορολόγηση του πλούτου, ως ποσοστό του συνόλου των φορολογικών εσόδων, παρουσίασαν για το σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αύξηση 7,5% (11,7% για την Ευρωζώνη), ενώ στην Ελλάδα την ίδια περίοδο μειώθηκαν κατά 22%.

	Εισοδήματα από εργασία	Εισοδήματα από κεφάλαιο
ΕΕ-13	36,8	25,3
Ελλάδα	38,0	15,4

Πηγή: Eurostat και Έκθεση 2007 ΙΝΕ/ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ σελ. 74

	ως ποσοστό του ΑΕΠ							
	1996	1998	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Ε.Ε.-27	2,7	2,8	2,8	2,7	2,7	2,7	2,8	2,9
Ε.Ε.-15	2,7	2,8	2,8	2,7	2,7	2,7	2,8	2,9
Ευρω-ζώνη	2,6	2,6	2,5	2,4	2,5	2,5	2,6	2,7
Ελλάδα	1,9	2	2,6	2,1	1,8	1,7	1,4	1,6

	Ως ποσοστό του συνόλου των φορολογικών εσόδων							
	1996	1998	2000	2001	2002	2003	2004	2005
Ε.Ε.-27	6,6	6,8	6,8	6,7	6,9	6,9	7,2	7,2
Ε.Ε.-15	6,6	6,8	6,8	6,8	7	6,9	7,2	7,3
Ευρω-ζώνη	6,3	6,4	6	6	6,2	6,2	6,6	6,7
Ελλάδα	5,7	5,5	6,9	5,9	4,9	4,8	4,2	4,6

Πηγή: Eurostat, Taxes on capital, of which stock of capital (wealth)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Β΄

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ

1. **Μακροχρόνιος σχεδιασμός – προγραμματισμός** (μετά από ανάλυση – τεκμηρίωση και κοινωνικό διάλογο) του Φορολογικού συστήματος και των αλλαγών του, με στόχο την σταθερότητα, την απλότητα και την αναπτυξιακή διάστασή του. Χρονοδιάγραμμα υλοποίησης.
2. **Μείωση της Φοροδιαφυγής, της Φοροκλοπής και της Φοροαποφυγής.**
3. **Αύξηση των φορολογικών εσόδων** (ως ποσοστό του ΑΕΠ), στα επίπεδα των χωρών της Ε.Ε.
4. **Ελάφρυνση μισθωτών – συνταξιούχων**, σε σχέση με τις άλλες κατηγορίες εισοδημάτων (80% φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων το 2006!)
5. **Μείωση της έμμεσης φορολογίας** (60% οι έμμεσοι!)
6. **Επιβολή Φόρου Μεγάλης Ακίνητης Περιουσίας** ο οποίος:
 - θα έχει αφορολόγητα (250.000€ ανά άτομο και 500.000€ ανά οικογένεια) ώστε να μη θιγεί η μικρή και μεσαία περιουσία
 - θα έχει προοδευτική φορολογική κλίμακα
 - θα αποτελεί αποκλειστικό έσοδο της Αυτοδιοίκησης
 - θα καταργεί τα σχετικά τέλη
 - θα φορολογεί την κατοχή μεγάλης και πολύ μεγάλης περιουσίας
7. **Δίκαιο φορολογικό σύστημα** το οποίο:
 - θα είναι απλό, με δραστική μείωση υποκειμενικών κρίσεων και γραφειοκρατικών διαδικασιών.
 - θα έχει **ΕΝΑ** φορολογικό νομοσχέδιο ανά έτος (αποτέλεσμα κοινωνικού διαλόγου) το οποίο θα κατατίθεται μαζί με τον προϋπολογισμό.
 - θα μελετά – αναλύει και προσαρμόζεται στα θέματα της «πράσινης» φορολογίας, του φορολογικού ανταγωνισμού, της ανάπτυξης κλάδων και περιοχών.
 - θα κατανέμει δίκαια τα αναγκαία φορολογικά βάρη κυρίως στις πολύ μεγάλες και μεγάλες επιχειρήσεις καθώς και σε κλάδους που εμφανίζουν προκλητικά προνόμια (Τράπεζες, κινητή τηλεφωνία, κατασκευές κλπ).
8. **Φορολογική κλίμακα** η οποία θα έχει:
 - Αφορολόγητο όριο πολύ πιο πάνω από το όριο της φτώχειας.
Πρόταση για 16.000€ δηλαδή μηνιαίος μισθός 1.143€ (16.000:14)
 - Πολλά κλιμάκια και θεσμοθετημένη διαδικασία ετήσιας τιμαριθμοποίησης.
 - Άθροιση όλων των εισοδημάτων του φορολογούμενου στην ίδια κλίμακα.

9. **Τεκμήρια διαβίωσης** και απόκτησης περιουσιακών στοιχείων. Επιβολή τους σε κάθε συναλλαγή – μεταβολή περιουσίας και ειδικά σε αγορά (εισηγμένων) μετοχών, ομολόγων, ίδρυση και αύξηση κεφαλαίου ΑΕ κλπ.
10. **Φορολογικός έλεγχος**, τακτικός, ετήσιος και αναλυτικός που θα κατευθύνεται στις πολύ μεγάλες και μεγάλες επιχειρήσεις. Δυνατότητα επιλογής για τις μικρομεσαίες, μεταξύ φορολογικού ελέγχου ή διαδικασιών αντικειμενοποίησης..
- 10^α. **Φοροαπαλλαγές – φορολογικά κίνητρα**. Επανεξέταση από μηδενική βάση **ΟΛΩΝ** των φοροαπαλλαγών, κινήτρων κλπ (επιχειρήσεων, εκκλησιών κλπ). Καθιέρωση ενιαίων κριτηρίων με συγκεκριμένους στόχους και κριτήριο το αποτέλεσμα της δραστηριότητας και όχι τον φορέα της.
11. **Λειτουργία Φορολογικής Διοίκησης**. Η βάση και προϋπόθεση για το οποιοδήποτε αποτέλεσμα. Συνοπτικά:
- Ανεξαρτητοποίησή της από κομματικές, πολιτικές και κάθε είδους παρεμβάσεις.
 - Αξιοκρατία σε κάθε υπηρεσιακή μεταβολή.
 - Αντιμετώπιση με ουσιαστικές παρεμβάσεις των φαινομένων της διαφθοράς.
 - Αντιμετώπιση των θεμάτων εκπαίδευσης, συνθηκών εργασίας κλπ του προσωπικού της.
 - Άμεση ολοκλήρωση μηχανοργάνωσης.
12. **Εξυπηρέτηση του πολίτη**. Εφαρμογή **ΚΑΙ** στην χώρα μας μέτρων και διαδικασιών τα οποία:
- θα απλοποιήσουν κάθε σχετική γραφειοκρατία
 - θα επιτύχουν σε άμεσο διάστημα, μέσα από συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα, την κατάργηση της ανάγκης να μεταβαίνει ο πολίτης στην εφορία.
 - θα ελαφρύνουν τον πολίτη από ταλαιπωρία, κόστη και χάσιμο χρόνου (πχ Αποστολή σε μισθωτούς και συνταξιούχους **ΑΠΟ** το Υπουργείο, προεκτυπωμένων φορολογικών δηλώσεων με όλα τα σχετικά στοιχεία και της σχετικής εκκαθάρισης).

Σημείωση

Οι προτάσεις αυτές είναι η περίληψη από το συνολικό κείμενο της επιτροπής φορολογικών θεμάτων του Συνασπισμού και δεν πρέπει να αντιμετωπιστούν αποσπασματικά.